

Dům soumraku II.

Dalibor Kučera

Thriller

DŮM SOUMRAKU 2.

Dalibor Kučera

Kapitola 1

SEZNAMOVÁNÍ

Teplé červencové slunce ozářilo blahodárnými paprsky pokoj. Prodraly se přes stromy parku a střechy protějšších domů a ozářily obrys postavy skryté pod lehkou přikrývkou. Vzápětí ticho přerušila Madonina melodie z mobilu.

Postava se zavrtěla, protáhla a proměnila se v útlou dívku procitající do nového dne. Pročísla si rukou dlouhé, blonděaté vlasy, které jí v přirozených kroučcích splývaly až do půli pasu a vyskočila z postele. Na sobě měla lehkou noční košili žluté barvy, z níž poťouchle vykukovala tvář psíka Snoopyho. Umlčela mobil a rychlými krůčky vyběhla z pokoje.

„Haló, brácho, vstávej!“ zabušila na dveře protilehlého pokoje. „Než se ty vymotáš, tak stihnu ještě i snídani!“

Seskotačila do přízemí, ještě v běhu ze sebe strhla noční košili a za chvíli se ozvalo zurčení sprchy.

O chvíli později se otevřely druhé dveře a vyšel z nich mladý muž v pyžamu a protíral si rozespalé oči. Na rozdíl od sestry byl tmavovlasý, rovněž nevysoký. Měl příjemné rysy, jen pravou tvář mu hyzdily pozůstatky jakési kožní nemoci.

Sešel do sprchy, která už byla opuštěná. Na schodech se sehnul a s povzdechem sebral se země pohozenou noční košili.

Sešli se v kuchyni. Dívka tančila u sporáku, na sobě jen lehké tričko, prozpěvovala si a na pánvi se smažila vajíčka. Obrátila se k němu.

„Dáš si taky vajca? Dostala jsem na ně po ránu šílenou chuť. To zas bude hodin, než se dostanem na oběd. Úplně vždycky šlím hlady, znáš mne,“ švitořila. Na sebe hodila jen tričko, které jí sahalo sotva k bedrům.

„Nechceš se při tom aspoň oblíct?“ poznamenal.

„Hele, brácho, vždyť tady krom nás nikdo není. A víš, že ze sprchy jsem nejradši nalehko. Venku je léto, probud' se. Nebud' takovej škarohlíd. A taky nebud' tak děsnej puritán. Kdo to pak tady má tady s tebou vydržet? A krom toho, mám hezký tělo, zatím se každému líbilo.“

Pleskla se po zadku a rozesmála se.

„Někdy až příliš,“ zabručel podrážděně.

„Tys vstával zase levou nohou, koukám. Místo abys mi nalil elánu do nového slunečného dne, tak začneš hned bubákovat. Mladí jsme jen jednou, tak si toho musíme užít, než ze mne bude nějaká celulitidou poznamenaná vykopávka, co? A heled', co jsem si na svém těle nechala vylepšit.“

Ukazováčkem hrdě udala směr a potřásla hlavou, až jí plavé kadeře, třpytící se ve slunečních paprscích, prolétly jako šíp kolem hlavy.

Bratr poněkud znechuceně pohlédl tam, kam se mu nechtělo. V podbřišku měla vytetovanou malou, v barvě vyvedenou růžičku.

„Hezký, vid'? Moc se mi líbila... už měsíc jsem nosila ten nápad v hlavě. Šla jsem včera s kámoškou, s Evou. Ta si nechala vytetovat na rameno motýlka, mne napadl větší voraz. No tak, líbí, nebo ne?“

„No jo, roztomilý to asi bude, ale vidět ji zrovna nemusím. Jinak věřím, že to jiní ocení.“

„Ještě aby ne, to bych jim dala. A netvař se furt jako bubák. Měl by sis taky trochu vorazit, zahnat smutek. Jestli se stále užíváš tím rozchodem, tak je nejvyšší čas nechat to plavat. Kolem je plno holek, které jen čekají, až se na ně usměješ. A něco si s nima začneš.“

„Děkuju za útěchu, ale to si teda nemyslím. A víš, že tě mám rád a snažím se, abychom všechno zvládli.“

Pohládl ji po vlasech. Vděčně na něj pohlédla.

„Já vím, brácho. Kdo by o mne tak pečoval? Koukej, snídaně je hotová, dávám na stůl a taky se jdu přioblíct, abys ze mne neměl při jídle trauma.“

Pohlédla mu do tváře a zašklebila se. Už ji takovou znal. Byť mu lezla někdy na nervy, patřila do jeho života, který byl pro oba dost komplikovaný. On snídal ještě v pyžamu, ona si navlékla bílé kalhotky a červené tričko bez podprsenky. Pustili se do jídla. Mezi sousty povídala, pořád a pořád, co zažila včera, co přinese dnešek...

„Víš, musím si s tebou hodit řeč. Já vím, že jsi hodná holka, že bylo složité nahrazovat ti rodiče a víš, že nejsem rád, když o tobě někdo špatně mluví...“

Zbystřila pozornost. „Co tím myslíš?“

„No myslím teď ten poslední podnikový večírek. Po tom školení, nenapadá tě nic?“

„Copak – někdo mne napráskal?“ zaškaredila se.

„Jsi jediný člověk, kterého v životě mám, který mi zůstal... A když kluci z výpočetky ti říkají... no prostě místo aby tě titulovali Hanka... fakt jsi to nezaslechla? Říkají ti mezi sebou ta naše Honička.“

„Cože? Tak teď jsem se fakt naštvála. Ty šovinistický prasata! Tohle ti opravdu řekli?“

„Mně přímo ne, ale to víš, chodbový řeči...“

„Pracuju snad špatně? Něco se jim na mně nelíbí?“

„Možná tvůj trochu nevázaný sexuální život.“

„Po mém sexuálním životě je jim, promiň, brácho, úplný prd. Pořád dokolečka, ten jejich klasickej mužskej šovinismus. Chlapi se chluběj, kolik holek dostali do postele. A čím víc jich kdo přefikl, tím je branej za většího borce. Jenže když si chce užít holka, rádi toho využijí, ale pak ji pomlouvaj, že je štetka! Tohle pokrytectví mne fakt vytáčí!“

Třískla dlaní do stolu, až kousek smaženého vajíčka vyskočil z talíře a potřísnil ubrus.

„Nediv se, že mi to potom vadí,“ podotkl.

„Hele, aby bylo jasno. Já nejsem žádná lehká holka. To o mně nebude nikdo vykládat, nebo si to s ním sama vlastnoručně vyřídím. Jestli tě to zajímá, tak počet kluků, se kterými jsem doopravdy spala, se nevyrovná počtu prstů na téhle ruce,“ napřáhla mu roztaženou dlaň přímo před tvář.

„A pokud jde o jiné aktivity, tak to je proto, že si chci jen užít, pobavit se. Prostě se mi to líbí. Co je na tom špatnýho? Je něco zlého na tom, že si chci užívat mládí? Vážnou známost ještě nemám, tak vo co de? Až budu vdaná, rodit děti, bude mi padesát, pak o mne nikdo nezavadí ani pohledem. A já budu mít aspoň hezký vzpomínky.“

„A takže je to pravda?“ zeptal se.

„Jako jestli jsem jim ho vyhonila, když jsme měli popito? Z toho se ti teda zpovídat nebudu, to se nezlob. A Lád'a má tak malý

nádobíčko, že by klidně mohl chodit do ženské sauny a nikdo by ho neodhalil. Není to zrovna von? Víš to?“ dorážela.

Mávl rukou. „Takže to přece jen bylo, jinak bys mi to teďka tak neříkala. Víš, jak mi na tobě záleží. V práci jsi skvělá, příjemná, zákazníci tě mají rádi. Tak si to prosím nekaž. Já chápu, ale když už si chceš užívat, tak prosím nevyhledávej tyhlety aktivity zrovna v práci. Nevrhá to na tebe dobrý světlo.“

„Nevrhá? Tak nevrhá?“ rozkřičela se. „Tak hlavně, že po mně všichni čumej jak hladoví vlčáci, jestli mám podprsenku, jakou mají barvu mý kalhotky, když se sehnu, myslíš, že to nevidím? A pak dělají mravokárce. Nenávidím pokrytce. No a jestli to chceš vědět, tak Láďu jsem omylem zkoukla loni v převlíkárně u bazénu v termálech, jak jsme tam byli na zájezdě, debil se ani nezamkl.“ Bojovně si podepřela bradu pěstí.

„Tak mi slíbíš, že si už dáš příště pozor?“ obrátil se na ní smířlivě. Sourozeneckou hádku si nepřál.

„Hele, a ty si nehraj furt na mého tatku, já už jsem dospělá, to jsi z občanky snad pochopil, ne? A víš, co ti řeknu? Odhod' už ten tvůj ztrápený ksicht a dej se do pohody, kdo se má na tebe koukat? A poslouchat ty skuhroty, jak tě Darja nechala? To mne dávno neba. Vždyť je to víc jak půl roku, probud' se a jdi dál. A víš, co ti ještě řeknu? Byla to namyšlená kráva, kašli na ni. Utekla ti s takovým namistrovaným borečkem, o kterýho bych si ani boty neotřela. Zajdi si někam s kamošama, zašukej si nezávazně, užij si to, ale hlavně se zbav té deprese. Je to fakt zbytečný. Jsi dobrej kluk a zasloužíš si lepší holku. Víš, co bych udělala já? Ukázala bych Darje fakáča, aby viděla, co si o ní myslíš, a tvářila bych se co nejvíc šťastně, aby mi ta mrcha záviděla.“

Smutně na ni pohlédl. Vzala si jeho hlavu do dlaní a zadívala se mu do očí.

„Promiň mi ten výstup. Jsi můj nejskvělejší brácha na celém světě, to dobře víš. Nebýt tebe, tahali by mne někde po děcákách. Ale fakt ti říkám, ona ti za to nestála. Nelíbila se mi hned od začátku. Taky jsem ti to řekla. Bolí mne, když koukám, jak jsi smutnej. A o mě se neobávej. Jsem tvoje statečná ségra a o sebe se dokážu postarat. Poradím si i s těma sráčama, který mi kazí hezkej den.“

Vzdychl a nechal to být. Nebylo snadné vychovávat o sedm let mladší sestru, která už ke všemu byla dospělá. Oblékli se, on tmavé kalhoty a světlomodrou košili, ona úsporné letní šaty a slaměný klobouček a vyrazili na tramvaj.

Bydleli na severovýchodě Města ve čtvrti sestávající z řadových domků obklopených zelení. Za parkem se však už začaly tyčit výškové novostavby, které výhled poněkud narušovaly. Jejich dům byl dvoupatrový s šikmou střechou a malou předzahrádkou. K tramvaji to měli jen tři minuty chůze.

Oba pracovali v renomovaném bankovním úřadě v centru Města, což se v této době, kdy o pracovní místa začínala být nouze, pokládalo za velký úspěch. Tramvají to měli i ve špičce maximálně dvacet minut. Mělo to spoustu výhod. Pracovní doba jim začínala o půl osmé. Ona pracovala v oddělení pro běžné účty obyvatel, on v úseku úvěrů a půjček. Za přepážkou trávili většinu svého pracovního času.

„Hele, máš se stavit za Supem, zrovna volala jeho asistentka,“ zastavila Hanku kolegyně.

„Co chtěl, nevíš? Jakou má po ránu náladu?“

„Nemám tu chuť, mluvila jsem jen s tou Danou, ale radši tam zajdi hnedka, víš, jak bývá netrpělivej a třeba tě čekaj nějaký prémie.“

Hanka se ušklíbala. „Jó, až na takový zázraky nevěřím.“

Zamířila do desátého patra.

Honosná budova banky, postavená asi před deseti lety, měla oddělení pro klienty v přízemí, prvním a druhém patře, v dalších byla účtárna a údržba, ještě o patro výš kancelář ředitele sekce pro veřejnost a rozlehlá zasedačka, generální ředitel a hlavní management sídlil až v desátém patře s luxusním výhledem po Městě. Ostatní patra byla komerčně pronajímána cizím firmám, které měly oddělený vchod z opačné strany budovy.

Skvělé zázemí poskytovaly prostory pod budovou. Bylo snem mnoha lidí zde pracovat.

Bez ostychu zaklepala na těžké, okrasně vyřezávané dubové dveře. Sekretářka, mladá dívka s tmavými nakrátko ostříhanými vlasy a brýlemi s kulatými stříbrnými obroučkami, ji hned uvedla dál. Hanka prošla dalšími ozdobnými dveřmi a ocitla se v rozlehlé kanceláři s okny do dvora, který byl řešen formou okrasné zahrady v japonském stylu. Tvořil jádro seskupení budov ve tvaru lichoběžníku.

Téměř celé křeslo zabíral mohutný muž, jehož váhová kategorie představovala dobrých 130 kilogramů. Byl oblečený v drahém značkovém obleku se sakem zapnutým na jeden knoflíček. Ostatní knoflíky byly bez šance, protože i ten zbývající hrozil pod tlakem obrovitého břicha co nevidět odlétnout jako střela z praku. Měřil téměř dva metry a mohlo mu táhnout na šedesát. Měl vysoké pleši vyplněné čelo, které obklopovaly nepřírozeně černé, bezesporu obarvené vlasy. Nejnápadnější byl na něm jeho nos, mocný jako

jeho tělo, připomínající zahnutý zobák dravce. Když ho Hanka viděla poprvé při svém přijetí do firmy, před očima jí vytanul výjev z Burtonova druhého Batmana – ano, až na ten rozdíl, že nebyl žádný zakrslík. Vybavila se jí tvář Tučňáčího muže. Jmenoval se inženýr Břetislav Hajný, ale jinak mu, samozřejmě nikoliv tváří v tvář, přezdívali Sup.

„Posad'te se, slečno Markysová,“ řekl hlubokým, dobře artikulujícím hlasem.

Hanka zapadla do hlubokého koženého křesla jako do studny, přitiskla nohy k sobě a položila si ruce do klína v neutrálním postoji netušíc, co bude následovat.

Upřela na něj své velké hnědé oči. Byla pravá blondýnka a ty bývají modrooké, u ní však příroda učinila jinak. Pohledu jejích výrazných očí málokdo odolal. Toho si byla dobře vědoma. Dalo se toho využít. Oči měla stejné jako její bratr, u ní však byly podstatně účinnější.

„Slečno Markysová, jistě víte, že jsme renomovaný bankovní ústav se skvělými referencemi, jeden z největších v zemi.“

Hanka přikývla a mile se usmála. Úsměvem se nedá mnoho pokazit, řekla si, naopak. I průsery se s úsměvem řeší líp.

„Víte, slečno Markysová,“ (měl obscesní zvyk, pokud s někým hovořil, opakovat donekonečna jeho příjmení). „Jistě víte, co je to firemní kultura. Jistě jste četla i směrnici, váš vedoucí ji má od vás podepsanou.“ Zarazil se a polkl.

Hanka na něj zvědavě pohlédla. *Na prémie to tedy opravdu nevypadá*, řekla si v duchu. V tom jsem se nezmýlila.

„Víte, že jsme v každodenním styku s veřejností a jako takové máme všichni – mne nevyjímajíc – působit seriózně na naše zákazníky.“

Mrkla nenápadně na velké hodiny, bezesporu notně drahý starožitný exponát. Na starožitnosti si ředitel potrpěl. Byl již několik let vdovcem, a tak měl dostatek času se tomuto koníčku naplno věnovat. Ke cti mu sloužilo, že si nenechával jako jiní manažeři zařizovat kancelář za drahé peníze z firemních financí, ale spoustu doplňků a dokonce i stylové kávové a čajové soupravy si posháněl a koupil sám na různých aukcích.

Než se dobere k podstatě věci, tak to potrvá. Na to ho už zná za ty roky dobře. Vypadá to nejspíš na nějaké kázání. Ach jo, pomyslela si. A instinktivně stiskla kolena k sobě ještě pevněji. Křeslo ji totiž přitlačilo až moc dolů.

„Nemám nejmenší výhrady k vaší práci,“ pokračoval po krátké odmlce, kdy ji projel pohledem od hlavy až k patě.

„Pokud je mi známo, zákazníci si vás považují za milou a ochotnou slečnu, i váš vedoucí je s vámi po této stránce navýsost spokojen.“

Sláva, oddychla si. Aspoň žádný průser v tomto smyslu. Jsem dobrá, můžeš být na mne, brácho, pyšný.

„Rovněž vím, že nejste s bratrem v právě lehké situaci. Oceňuji úsilí, s jakým oba pracujete. Ale firemní kultura není jen přesné plnění pracovních povinností, to jistě, drahá slečno, víte.“ Opět na ni spočinul vlhkým zrakem.

No tak už se vymáčkni, at' to máme za sebou, přikázala mu v duchu. Začalo ji to lehce znervózňovat.

„Víte, že na rozdíl od některých jiných bankovních úřadů nemáme ve svých předpisech stanoven jednotný stejnokroj,“ pokračoval.

Na okenní římse s hlomozem přistál holub a hlasitě zavrkal. Ředitel po něm ztěžka otočil zrak. Monolog utrpěl další pauzu. Holub se hlučně prošel po římse sem a tam a pak odletěl.

Ředitelovy oči se vrátily k plavovlásce.

„Chceme působit přívětivým rodinným dojmem, aby se zákazníci u nás cítili dobře a nepřipadali si jako na nějakém neosobním úřadě. A to se nám, myslím, k naší spokojenosti docela daří.“

Hanka přikývla a usmála se. Tím taky nemůže nic pokazit. Dává tak najevo, že souhlasí, že je loajální k firmě, která byla Supovou srdeční záležitostí.

„Ale, a to se dostávám k meritu věci. Tím, že nepřikazujeme stejnokroje, jsme si vědomi, že nepřispíváme našim zaměstnancům ani na oblečení. Nicméně mzda, kterou proplácíme, je v celostátním měřítku vysoce nadprůměrná. Nehledě na další výhody využití mimopracovního času, které poskytujeme. A proto předpokládáme, že i naši zaměstnanci si toho budou vážit a budou se patřičně oblékat a tím projevat svou vděčnost a sounáležitost firmě, která jim tyto výhody poskytuje.“

Hanka se ovládla, aby se nezačala vrtět. Na to měla příliš krátkou sukni a malou trpělivost. Rozhovor se stával dlouhým a nijak záživným. Cítila, jak ji po zádech stéká krůpěj potu a nepřijemně lechtá mezi lopatkami.

„Víte, i ten rodinný dojem má své určité hranice, které není dobré překračovat, jinak můžeme být, myslím někteří zaměstnanci, bráni za neseriózní, a to by byla škoda, nemyslíte?“

Hanka začala tušit, ale znovu přikývla. Vlastně se ještě nedostala ke slovu.

Ředitel si odkašlal, jako by hledal slova, která nejvhodněji použít.

„Jistě si dovedete představit, že kdybyste přišla k přepážce, asi byste se cítila poněkud nesvá, kdyby vás obsluhoval bankovní úředník v kratásech, bez bot, ponožek nebo snad v nějakém obnošeném tričku.“ Významně se na ni podíval.

Hanka mu pohlédla do očí s tím nejnevinnějším výrazem, jaký svedla. Sup si otřel čelo. I přes klimatizovanou kancelář se začal viditelně potit.

„Slečno Markysová, věc se má takto. Moc rád bych uvítal, vlastně především naši klienti, kdybyste si třeba jako letní dárek koupila nějakou hezkou sukni... myslím patřičné délky... chápete zajisté... a halenku, která by neprozrazovala očím víc, než je nutné...“

Tak to tedy je, řekla si Hanka. Problém není v tom, že pracuju blbě, ale v oblečení, které se mi líbí, v té podělané pokrytectvím prorostlé sexistické společnosti, která si odmítá přiznat to, co ji pokoutně přitahuje.

„Slečno Markysová, i vy jste četla v materiálu o firemní kultuře, že není vhodné mít v práci sukni nebo šaty, které jsou... ehm... příliš krátké. Prosím, když si koupíte sukni pod kolena, i ty jsou pěkné, pak nebudu mít vůbec připomínek a budu nadále velice rád, že u nás pracujete. A když si pořídíte punčocháče, nějaký hezký seriózní kostýmek... co říkáte?“

Hanka lehce zrudla v obličeji. Jistě, četla ten blbý předpis, vlastně ho jen prolétla, titulky a tak a podepsala, kdejaká renomovaná firma vpouští mezi své zaměstnance podobné žvásty. Slyšela dokonce od kamarádky, že u nich jsou dokonce nástěnky v kancelářích, kde jejich šéf, takovej totální egocentrickej magor,

připevňuje jakási motivační hesla, jedno trapnější než druhé. Tady toho zůstala naštěstí ušetřena.

Pohodila hlavou, až jí zlaté vlasy spadly do čela a dlaní si je musela odhrnout za uši.

„Vím, že jste velice inteligentní děvče, jistě se domluvíme.“

Pohlédl na ni.

Bože, proč tohle, pomyslela si. Zás taková konzervativní buzerace. Má hezké tělo, tak proč chodit jako jeptiška? A přitom si dává pozor, aby si do práce vždy vzala spodní prádlo, tak o co jde? Dělal jí dobře, když po ní zákazníci nenápadně, ale o to dychtivěji pokukovali. No ano, když s mužským přišla nějaká panička, kolikrát zahlédla v jejích očích záblesk zloby a žárlivosti, ale to je přece její problém, ne můj. Měla ráda volnost a dráždilo ji, když někdo v tomto směru omezoval její životní prostor. Však i ty, Supe, by ses rád kouknul, jak vypadám v kalhotkách a podprsence, nebo bez nich, jen neříkej, že ne, všichni chlapi jste stejní. Jenže máš smůlu. Tvůj čas už odvál.

„No,“ prolomila mlčení. „V těch vedrech je to problém“ (sakra, to taky musí vědět při své váze).

„A každá žena se chce líbit,“ dodala kurážněji.

„Jste jistě neobyčejně hezká dívka. Jenže nelze vše řešit tak, jak bychom si sami přáli. Žijeme ve společnosti, která má svá pravidla a ta vyžadují určité, jistě nikterak přehnané, společenské konvence. Věřím, že jste si tuto situaci pouze neuvědomila a zítra bude vše v naprostém pořádku.“

Kázání skončilo, audience bude u konce, pomyslela si. Kradmo pohlédla na ručičky nástěnných hodin. Nádherný, historický kousek. Překvapilo ji však, jak málo času uběhlo během jejich

rozmluvy. Odhadovala mnohem více minut. Podívala se Supovi do tváře a snažila se v ní toužebně vyčíst znamení k odchodu.

Sup těžce zafuněl a pohlédl na zarámovaný obrázek na svém stole. Byl na něm basketbalový tým místního klubu. Fotografie byla pořízena před mnoha a mnoha lety, bylo mu tehdy teprve třicet a váhově měl tak o čtyřicet kilo méně. I tehdejší těžké, dramatické bitvy proti nejzdatnějším soupeřům mu připadaly jako hračka proti tomuto rozhovoru, který dnes musel vést. A to nejtěžší ho teprve čekalo.

„A ještě něco, slečno Markysová,“ povzdechl.

Hanka se zavrtěla na křesle a mimoděk položila nohu přes nohu. *Doprčíc, vypadla jsem z role, a zrovna ted'*, pomyslela si a bleskově přitiskla kolena opět k sobě. Šatky měla opravdu až příliš krátké na takovou ekvilibristiku. Zrovna ted' ne.

„Víte, že firemní večírky jsou naše tradice, které se držíme. Červnový s rozdáváním bonusů na dovolenou a předvánoční s dárky. Pro chod firmy je vždy lepší, když se kolegové poznají i neformálně. Pak se prohlubuje soudržnost, která je pro týmovou práci ve firmě naprosto nepostradatelná.“

Dívka se na něj tázavě podívala. Po litanii o vhodnosti či nevhodnosti oblečení, stejně poněkud trapné, netušila, kam zase míří. Každopádně pokračování ji nijak nepotěšilo.

„Víte, slečno, ehm,“ (ted' už ji nenazval příjmením)

„ale i neformální vztahy mají své meze ve firmě, víte, jak to myslím?“ a opět na ni zkoumavě pohlédl.

„Netuším, co se mi snažíte naznačit,“ sdělila tím nejnevinnějším hláskem, jaký ze sebe dostala. Naklonila hlavu, levou rukou si vzala mezi prsty pramínek svých plavých vlasů a začala si jej koketně obtáčet kolem prsteníčku. Už před lety zjistila, že tohle gesto mívalo

na muže všech věkových skupin odzbrojující účinek. A tak se jej naučila v krizových momentech používat.

„Těžce se mi o tom povídá, je to jen mezi čtyřma očima,“ zafuněl. „Doneslo se mi, že pak večer... že se prostě praktikovaly aktivity jistého směru... pro které, pochopte, nemohu být shovívavý, pokud se odehrávají na půdě tohoto bankovního ústavu.“

Hanka zrudla až po kořínky vlasů. Tohle tedy opravdu nečekala. Někdo z těch idiotů se pochlubil. Někdo to prolátl. Kretění, užvaněnější než stádo slepic z účtárny. Kdopak z nich to byl? Kdo z výpočetky? Super den, ráno jí to vytkne brácha, s ním je ještě pohoda, s ním to dokáže zválčit, a teď ještě ředitel – to je teda masakr. Takový trapas! No rozšoupli jsme se hodně, přemítala, bylo to zábavný, ale kdyby aspoň drželi hubu, jak se domluvili. Teď už to o ní ví nejméně půlka banky. Tyhle informace se šíří rychleji než tsunami. To jim teda nedaruje.

Vytušila, že zatlukání by celou situaci ještě zhoršilo. Musí změnit taktiku.

„No víte... bylo po pracovní době, dávno...myslela jsem,“ koktala.

„Slečno Markysová, právě že jste vůbec nemyslela, bohužel. Já tady rozhodně nemíním probírat váš milostný život, na ten máte plné právo, jste velice hezká... pokud je to mimo půdu této firmy, prosím, do toho mi nic není. Ale tady by to vrhalo nepěkné světlo na vztahy mezi personálem a na vás též... a to byste jistě nechtěla, vidíte? A taky to narušuje tak pracně budovanou týmovou spolupráci. Věřím, že se už podobná situace nebude opakovat... že to bylo z vaší strany jen takové neuvědomělé pochybení. Nerad bych řešil nějaké nepříjemné dopady sexuálního obtěžování.“

„To jistě ne,“ špitla.

*Hlavně, že se vám to tak líbilo, hajzlové! V duchu zuřila. Oblíbená hra na fanty v jedné kanceláři s nečekaně odvázaným finále a teď má z toho ostudu jako vrata. *Příště si pořádně rozmyslím, s kým se půjdu pobavit.* Pohlédla na počítač na Supově stole. Všichni jste stejní, meditovala v duchu. Jestlipak, Supe, tady děláváš procházky po internetovém pornu?*

„To je vše, co jsem chtěl, slečno Markysová. Pochopitelně pro vaše dobro. Samozřejmě vše zůstává jen mezi námi. V tom plně zastávám naprostou diskrétnost. S vaším vedoucím to prozatím řešit nehodlám.“

Hanka poděkovala a v duchu se zeptala, zda při své tonáži a věku ještě s někým vůbec souloží a jak často. Nemohla si to odpustit.

„Vlastně ještě něco,“ zavolal na ni, ještě než vzala drobnou rukou za kliku. „Chtěl jsem se zeptat, jak se vám daří ve škole?“

Obrátila se zpět. „Děkuju, myslím, že docela dobře. Zkoušky za druhý semestr už mám hotový. Nesbírám sice áčka, ale každý koš se počítá,“ pronesla. Snažila se diplomaticky zachránit, co se dalo. Věděla, jak vášnivým býval Sup basketbalistou.

„To jsem moc rád. Chtěl bych si promluvit i s vaším bratrem. Ten si vede velice dobře. I včetně té vzpomínané firemní kultury. Vezměte si z něj v tomto ohledu příklad. Bylo by přínosné, kdybyste na něj ve smyslu studia sama zapůsobila. Má na víc, a kdyby si udělal dálkově vysokou školu, hodně by mu to pomohlo. V kariérním postupu, jistě chápete. To už je vše, co jsem vám dnes chtěl.“

„Díky, určo to do něho budu troubit,“ zašvitořila, jak chtěla rychle zapomenout na předchozí trapas. Aspoň ten konec byl lepší. *Brácho, tebe čeká ještě kariéra!* Usmívala se.

Zářivý výraz jí vydržel, ještě když míjela asistentku. Každý den není tak úplně černejší se vším všudy. Na pohovce před vstupem do kanceláře ředitele zahlédla holku, kterou tu ještě neviděla. *Snad budeš mít příjemnější rozhovor než já*, pomyslela si v duchu.

Ředitel si otřel pot z čela. Hanku jako zaměstnankyni měl rád. Jen kdyby nebyla tak svéhlová a někdy... no prostě až moc přítulná, nebo eufemisticky řečeno spontánní. Přistihl se, že klukům z výpočetky snad dokonce i závidí.

Sáhl po telefonu. „Můžete mi poslat tu novou slečnu,“ ohlásil.

Za okamžik se těžké dveře otevřely znovu. Stanula v nich drobná dívka, která vypadala tak na patnáct, nejnápadnější na ní byly její rudě rezavé vlasy, které jí splývaly v mocných pramenech kolem ramen vpředu na blůzku. Obličej měla posetý pihami jako školačka.

„Slečna Judita Macháčková?“ otázal se.

Jakmile na ni pohlédl, hned si v duchu pomyslel, že za chvíli mu budou z personálního dávat posily přímo ze základky. Otevřel složku. Zdání klame. Byla absolventkou vysoké školy ekonomické, před dvěma měsíci odpromovala. Podle data narození jí mělo být v létě pětadvacet.

Tento rozhovor byl proti předchozímu úplně pohodový. Navíc dívka měla na sobě kalhotový kostýmek, v lodičkách s uspokojením rozpoznal punčocháče. S touhle snad takové problémy nenastanou. Vypadala dost ukázněně. Prohodili několik zdvořilostních vět o jejím studiu, o jejich představách profesního života a přednesl rutinní řeč o výhodách a skvělé pověsti renomovaného bankovního ústavu. Odpovídala stručně, nejspíš měla trému, působila však velice příjemným dojmem.

„Jako premiérové si vyzkoušíte oddělení půjček, kde nastoupíte na místo po kolegyni, která nás momentálně opouští na mateřskou dovolenou,“ završil svou závěrečnou řeč. „Zaučovat vás bude pan Patrik Markys. Jedná se o zkušeného a erudovaného pracovníka naší banky, s nímž budete v dobrých rukou. Víte, u nás se začíná vesměs odspodu. Kdo prokáže, že je kvalitní, schopný a loajální pracovník u přepážky, ten má otevřené dveře ke kariéernímu růstu. Věřím, že s Vámi bude spokojenost oboustranná. Přeji vám hezký první den v práci, slečno Macháčková.“

Těžce vstal z křesla. To zasténalo, ale na podobné pohyby už bylo zvyklé. Stiskl jí pevně ruku.

„Děkuji,“ pronesla.

„Na sekretariátě vás už bude očekávat pan Markys, který se vás ujme. Velice mne těšilo.“

Mile se usmála a zmizela ve dveřích.

Ředitel se znovu posadil. Den hned vypadal o poznání přívětivěji.

Judita se vracela zpět na sekretariát. Sekretářka unyle hleděla do počítače a ukazováčkem si hladila palec.

Patrik Markys tu už čekal v křesle. O co se jedná, věděl už předem. Když jejich kolegyně odešla předešlý týden na nemocenskou, těžko mohli počítat, že se bude v šestém měsíci těhotenství ještě vracet.

Navzájem se představili. Vnímal její pátravý pohled do svých očí. Trochu ho spoutávala tréma a začervenal se. Jakkak ho asi hodnotí tahleto nová?

„Pracujeme tady dole v přízemí,“ sdělil jí, když otevřel dveře oddělení, kde působil.

Přepážky měly otvírat za půl hodiny. Dnes bylo pondělí, začínalo se v devět. V oddělení úvěrů bylo šest přepážek. Jedna zavřená čekala na Juditu, až se zaučí. Patrik jí pověděl, že budou spolu sedět v boxu tři týdny, než ji vedoucí pustí do provozu samotnou.

„A nebojte se, kdybyste něco nevěděla, jsem hnedka vedle... a nejen já. Pořád je někdo po ruce. Nenecháme vás na holičkách. A teď vám představím kolegy. Není tu jen šéf oddělení inženýr Robert Mazal, ten má dovolenou, takže toho uvidíte až za týden. Jinak jsme už komplet – teda nepočítám kolegyni, která odchází na mateřskou. Věřím, že se vám tady bude líbit.“

Usmál se na rusovlásku a ta úsměv opětovala. Chodil s ní od přepážky k přepážce, takové to klasické kolečko představování, který každý při nástupu absolvuje, kdy jméno střídá jméno a galimatyáš v hlavě vše smísí v jednu beztvárovou masu. A další měsíc jen vzpomínáte, jestli jste toho dotyčného vůbec viděli.

„Květa Chamrádová – Judita Macháčková, těší mne.“

„Radim Nejezchleba – Judita Macháčková, těší mne.“

„Eva Chábová – Judita Macháčková, těší mne.“

„Jan Bazenský – Judita Macháčková, těší mne.“

„Klaudie Němešová – Judita Macháčková, těší mne.“

A pak do vedlejšího oddělení, na osobní a další jméno za jménem.

Měla co dělat, aby si zapamatovala alespoň své budoucí kolegy. První setkání, co prozradí? Jak funguje tým, do kterého přichází? Jak do něj zapadne? Jaké jsou zde vztahy? Jak ji přijmou coby nováčka?

V její první práci? To vše se jí honilo hlavou, nervozita ji v noci darovala trhavý, nesouvislý spánek.

Mám štěstí, říkala si přitom. Vždyť komu se poštěstí hned po škole získat místo v takové bance? Měla bych být ráda. Co se stalo, že jsem měla takové štěstí?

„Vítej u nás, děvče.“

Květa jí silně potřásla pravicí. Byla to statná padesátnice, značně korpulentní postavy. Takový ten mateřský typ, odhadovala. Ochránkyně nováčků, pomyslela si. Snad nebude moc vtíravá. Z toho měla trochu strach. Děsila se přílišné, hrané srdečnosti. Jí samotné vždycky trvalo, než si někoho připustila k tělu. Někdy toho lidé totiž dost zneužívali. Proto se jim zdávala trošičku odtažitou.

Patrik jí připadal docela sympatický, byť poněkud strojený. Cítila z něj určitou vnitřní nervozitu. Snažila se odhadnout jeho věk. U ní by se tedy trefil málokdo. Jemu třicet ještě nebude. Drobní lidé vypadají mladší. Tak pětadvacet?

Radim vypadal, že má taky čerstvě po škole, vlasy sestřižené hodně nakrátko, vypracovaná atletická postava. Projel ji rentgenovým pohledem od hlavy až k patě.

Dlouhonohá blondýna Eva byla vdaná, o čemž svědčil snubní prsten na její levačce. Nasadila takový ten nečitelný strojový úsměv, o kterém nevíte, co si máte myslet.

Jan byl proplešatělý malý čtyřicátník a jako jediný nesl na sobě černý oblek. V těch vedrech se i přes klimatizaci potil. Nebo v tom byla i tréma před ženami? Nedokázala uhodnout, jestli je ženatý, nebo zůstal na ocet. O tom druhém by svědčila tlustá flanelová košile. Nechápala, proč si ji bere v takovém počasí.

Nejvíce ji zaujala Klaudie. Především tím, že tato útlá, příjemně vyhlížející dívka věku takových 23 let byla upoutaná na invalidní

vozík. Ze všech lidí na oddělení jí připadala nejvíce bezprostřední. Upřímný úsměv, žádný náznak zatrpklosti z hendikepu, se kterým se musela vyrovnávat. Rovné černé vlasy měla vzadu stažené gumičkou.

Patrik ji zasvěceně zaučoval. Je systematik, pomyslela si. Nic neodbývá. *Tak i v téhle části jsem měla štěstí.* Nejvíce se totiž obávala, že jí někdo řekne, tady je tohle, tamto vedle a makej.

Když nastal čas oběda, nabídla se Květa.

„Nechceš vzít kolegyni na oběd už dnes?“ obrátila se na Patrika. „Já jsem vyžraná jak prase, měla bych si dát pauzu. A naše nová kolegyně vypadá, že by jí nějaké sousto přišlo k chuti. Hubená je jak lunt.“

„Úplně by stačilo odbourat ty kotle kafe se šlehačkou... a chodit do práce pěšo,“ zahlahlolila Eva.

„Co bych už pak z toho života měla?“ povzdychla si Květa. „Abyste mne ještě takhle šikanovali. Ale s tím obědem to Patriku myslím vážně, dneska určitě vynechám... O víkendu jsem se přežrala, musím to nějak zkompenzovat.“

„Kafíčkem,“ pronesla Eva. „A zákusečkem.“

„Jak já se na něj těším,“ vzdychla Květa a utřela si pot z čela. „Tady je ta stravenka, slečno Judito.“

Judita zdvořile odmítala, ale Květa jí vtiskla do ruky lístek s razancí starostlivé matky. „Jen jdi děvče, ty to potřebuješ, na rozdíl ode mne. A od zítřka si už obědy můžeš koupit sama.“

„Tak děkuju. Kolik dlužím?“

„To nech bejt... jsi tu nová, vyberem si to při zápisném.“

Její obavy se potvrdily. Květě se nedalo odporovat.

„Tak si dejte,“ vzpamatoval se Patrik a obrátil se na Juditu. „nemáte ani jinou možnost, Květa je děsně tvrdohlavá. A vezměte si peněženku, zrovna si můžete koupit obědy na celý týden.“

Vyběhli po schodech do prvního patra, kde byla jídelna. Každý den sem dováželi čtyři druhy jídel včetně jednoho vegetariánského. Také výhoda, za kterou se postavil Sup. Vzhledem k velikosti budovy a k tomu, že ji využívaly vlastně všechny firmy odtud, vznikaly hlavně kolem poledne docela návaly.

Zařadili se do fronty, naštěstí postupovala rychle. Patrik si vzal hovězí s rýží, Judita zdělila rajskou. Posadili se k nejbližšímu volnému stolu.

„Brácho, ahoj,“ ozvalo se jim náhle za zády.

Zubila se na ně, jako by žádné ranní potíže neexistovaly. „Máš tady volno?“

„Jen pojd’,“ pokynul jí a pustil se do polévky.

„Tak co práce, jak jde zaučování?“ zašveholila a po očku koukla na rusovlásku. „Představíš nás?“

„Judita Macháčková, těší mne.“

„Já jsem Hanka Markysová. Už jste si potykali?“

„Cože?“ Patrik zrudl až po kořínky vlasů.

„Nevykládej, že si furt tak škrobeně vykáte. To snad nemyslíš vážně? Jak se ti líbí v nové práci, Judito? Já taky dělám na přepážce, ale běžných účtů pro obyvatele.“

„Děkuju. Je to fajn. Všichni mne přijali vlídně,“ pronesla.

„A co brácha, není na tebe moc přísněj? To bych mu dala. I když asi udělá skvělou kariéru.“

Když se Hanka rozpovídala, nevěděla, kdy skončit. Lžičku s prvním soustem polévky stále držela nad talířem.

„Hanko, prosím tě...“

„No jistě, ráno jsem mluvila se Supem, napřed mne dost vytácel, ale pak se dal do pohody a chtěl, ať tě přemluvím na studia. Stopro s tebou počítá vejš. Místo šéfa tě nemine.“

„Vy jste sourozenci?“ vydechla poněkud se zpožděním Judita.

„Jasně, není to znát? No lidem to málokdy dojde, že černovlasý a blondýna mohou být sourozenci. Ale cesty genetiky jsou všelijaké. Společnou máme akorát barvu očí, koukni.“

„No jo, kráska a ošklivák,“ poznamenal Patrik.

„Hele, s takovýma kecama na mne nechod'. A neříkej, že by nebylo super, kdybys šéfoval místo toho debila Mazala. Toho jsi ještě neviděla, že jo? Užívá si teď se vzornou rodinkou někde v Karibiku.“

Patrik se cítil nesvůj. Sestra byla někdy docela nezvladatelná.

Judita se ještě chtěla na něco zeptat, když v tom se jí v kabelce rozzvonil mobil.

„Promiňte,“ řekla a zvedla jej.

„Čau čumáčku... jo, v novy práci super... jo, jsou na mne příjemní... zrovna jsem na obědě... jó, a svečeří počkej, už se těším... pa, miláčku... muck,“ a zavěsila.

Hanka ji pozorovala a přes tvář jí přelétl lehký stín zklamání. Ale vzápětí se zase rozzářila.

„Jakou máš školu, Judito?“ ptala se.

„Městskou univerzitu, obor manažerská ekonomika. Nedávno jsem promovala, měsíc jsem sháněla místo, než přišla tato šance.“

„Jé, super, tam studuju taky, ale dálkově. Víš, potřebujeme vydělávat prachy. Na hypotéku. A brácha ji taky zkusí příští rok, že jo? No nechci slyšet ne, máš to za úkol. Kdysi ses staral o mě, teď ti to musím oplatit. No a už jsi Juditu provedl po budově? Je tu skvělý zázemí, říkals jí to? Jestli ráda plaveš, tak si užiješ, v suterénu je

bazén, taky je tu tělocvična, sauna, vše, co člověk může potřebovat. Někdy si chodíme zahrát bowling, je to jen kousek odtud...“

Povídala a povídala. Jako natažený strojek. A mezi řečí stačila postupně pozřít celý oběd.

„Dneska přijdu až večer, ještě s kamoškou někam vyrazíme,“ sdělila mezi tím, než odložila příbor a napila se čaje.

„No a představ si, Sup chce, abych nosila punčocháče. Chápeš to? V tom vedru... prej firemní kultura. To je tím, že ji vymýšlejí vždycky chlapi, ti nechápou, co je to za otravu je nosit... Nedovedeš si představit, jak je to nepohodlný... samozřejmě, nedovedeš, v životě jsi je neměl na sobě. Kdyby je chlapi jednou jedinkrát vyzkoušeli, tak by na těchhle blbostech nebazírovali... a ještě si mám obměnit šatník... asi aby zákazníci nepřišli k morální újmě, Bože... mám já tohle zapotřebí? V těchhle letních pařácích bych uzákonila, aby lidi chodili nazí. Samozřejmě, ti šerední by měli výjimku, kdo by...“

„Tak jo, ségra, ale čas běží a už musíme letět,“ snažil se Patrik zarazit proud její výmluvnosti. Málokdy se mu to podařilo na první pokus.

„...se pak měl na takový koukat, vid’? No ale dovedeš si představit tu srandu, kdyby to fakt nastalo? Už vidím ty protažené ksichty pokrytců, přitom by jim div oči nevypadly z důlků. Však to znáš. Jo a večeri jsem ti nachystala už včera, jenom si ji ohřeješ v mikrovlnce.“

Povstala, ale povídala dál a dál.

„No a jak se ti líbí kolegové? Květa ti dala lístek, že jo? Furt by chtěla držet dietu a jen tloustne. Jinak je v pohodě, ale za matku bych ji nechtěla. Jeden čas se snažila mi ji kompenzovat, vím, že to

myslela dobře, ale chvílema se to nedalo vydržet. Naštěstí na mne si tak hnedka někdo nepřijde.“

Judita si potvrdila, že v tomhle dojmu se moc nespolela.

„Užiješ si ale se šéfem. Myslím Mazala. Je děsně děvkař. Ten by vojel i krabici od bot, kdyby v ní našel otvor. Zkoušel to na každou jen trochu hezkou. Sup ho docela dost nesnáší, ale generální nad ním drží ochrannou ruku. Má jen sebevědomí, jinak je to kretén.“

„Dík za upozornění. To je fakt tolik dotěrnější?“

„To si piš, a jak! Nesmíš si ho připouštět moc k tělu. U sebe v oddělení se musí přece jen trochu krotit, to víš, existuje takový to harašení, aby se nedostal do průseru, navíc ho tam chodívá kontrolovat manželka, děsně kostnatá afektovaná hydra... tu mu teda přeju.“

„Po tobě vyjížděl taky?“ ulekl se Patrik. „A...?“

Hanka vztyčila prostředníček. „Jistěže to zkoušel... a takhle dopadl,“ zašklebila se.

„Na takovýhle fógly nejsem stavěná,“ a ukazovákem a palcem naznačila vzdálenost sotva tří centimetrů. Hanka prostě byla číslo. Svérázná, nemanipulovatelná, divoká jako řečiště hloubící si koryto v tvrdé skále. Patrik si kolikrát říkal, po kom jen je, když rodiče byli takoví klid'asi.

„Tak já letím, lidi, mějte se,“ popadla podnos a pelášila s ním k odkládacímu okýnku.

„Promiňte... ségra je už taková... živelná. Ale jinak je hrozně fajn,“ obrátil se zpět k Juditě.

„V pohodě, sympatická holka, fakt, líbí se mi. Musíte spolu suprově vycházet.“

„To ano, jsme na sobě hodně závislí,“ přiznal.

„To musí být skvělý, mít takového sourozence. Já jsem jedináček, takže tohle neznám,“ pronesla Judita s nádechem smutku a samotnou ji překvapilo, jak se tak nečekaně otevřela před někým, koho vidí poprvé v životě.

Vzápětí pohlédla na displej mobilu, kde právě pípla zpráva. Usmála se takovým zasněným, zamilovaným úsměvem, který Patrikovi bolestně připomenul nedávný rozchod.

Snažil se ty myšlenky odehnat. Byl čas na práci.

František Salaj se zalíbením klikl na další odkaz v internetovém vyhledávači. Pracoval jako programátor a správce počítačové sítě ve stejné bance jako Patrik a Hanka. Byla to práce náročná na myšlení, což ho bavilo. Zrovna dnes však byl takový odpočinkový den. Jen jeden hlášený servis na počítači z prvního patra, celkem banální záležitost, jinak žádné zvláštní úkoly. Svůj pracovní box měl úplně v rohu, což odpovídalo i jeho začlenění ke spolupracovníkům. Nikdy moc nezapadal do kolektivu, už ode dne, kdy nastoupil. Zatímco ostatní odcházeli po práci protáhnout si tělo v místní tělocvičně, zapařit, nebo někam za holkama, František byl ryze rodinný typ. Ano, byl starší než jeho kolegové, už mu táhlo na dvaadvacátý rok a doma měl manželku a čtyři děti. A páté bylo co nejdříve v plánu, to si už dokázal spočítat. Ostatní v kanceláři byli svobodní, byť dobrá polovina už překročila třicítku. Ženatý byl jen Štěpán, ale rodinu ještě neměli. Františkův život obnášel kromě zaměstnání a starostí uživit početnou rodinu ještě domácí práce, které po něm manželka neustále s nevlídným výrazem vyžadovala a

pravidelná návštěva mší. Někteří jej považovali za katolického fanatika. Víra mu však pomáhala nést veškerá břemena života.

Měl ještě jednu svou vášeň, kterou se snažil před ostatními skrývat. Internet. Svět neomezených možností, který se před ním nespoutaně otevíral.

Obezřetně klikl na jednu ze svých nejoblíbenějších stránek. Dívka dne. Konečně se k ní dostal. Ráno měli poradu u vedoucího s ostatními kolegy z výpočetky, ztracené dvě hodiny.

Ano, miloval Boha. Byl konzervativní věřící, víra ho posilovala, povzbuzovala, dávala mu naději ve chvílích nouze. Tím se netajil, byť se mu mnozí za to pošklebovali. Křesťanství prostě v dnešní materialistické době vycházelo z módy. O to víc za ně bojoval svým osobním příkladem.

Internet nabízel lákavý virtuální svět, tajné možnosti, které nabízely rozkoše, jež mu v životě zůstávaly odepřeny.

Dívka dne byla útlá tmavovláska, možná až moc hubená. Ale ňadra měla hezká. Dychtivě na ni hleděl. Ještě byla oblečená. To jen povzbuzovalo fantazii a dráždilo jeho erotické představy. Nedávno tuto stránku vylepšili. Místo foteček tu zavedli video. Dívka se usmívala a pomalu se před ním začala svlékat.

„Shod' tu podprsenku,“ šeptal si pro sebe, tiše, aby jej nikdo neslyšel. Nemohl se dočkat pokračování.

Dívka ho poslechla. Se zalíbením si prohlížel její pevná, krásně tvarovaná ňadra s výraznými dvorci. Pocítil vzrušení a nahnul se blíž k obrazovce.

„Ještě kalhotky,“ zatoužil.

Dočkal se během okamžiku. Škoda jen, že byla dole vyholená. Rajcovalo ho pubické ochlupení. S lítostí poznával, díky internetu, že dnes už je to spíše výjimka. Ještě jednou se obezřetně ohlédl.

Kolegy v ostatních boxech ani nebylo vidět. Možná se proháněli podobnými stránkami. Včera slyšel, jak se bavili o firemním večírku. Barvitě líčili, co se po něm odehrálo v jedné kanceláři. Vymýšleli si siláckými slovy, nebo to byla pravda? Škoda, že se ho neúčastnil. Musel spěchat za manželkou. Uživit ve svých letech tak početnou rodinu nebyla maličkost. Děkoval Bohu, že mu poskytl zaměstnání v tak renomované firmě. Jinde by takového platu těžko dosáhl. I programátoři měli svá období, kdy byli v kurzu. Po čtyřicítce už o ně takový zájem nebyl.

A navíc jeho Anežka byla protivná, když nestíhal své domácí úkoly. Dnes musí luxovat. A večer... Spočítal si, že už bude asi ovulace. Takže manželský sex. Vteřinový, řekli by s úsměškem znalci. Bohužel, uspokojení mu nijak nepřinášel.

Začalo to už o svatební noci. Chodili spolu na škole dva roky, ale ctil její a své zásady a k ničemu nedošlo. Nepočítaje-li pár letmých polibků. Kdyby to řekl kolegům, vysmáli by se mu, že jsou bratrské a sesterské. Ne že by neměl touhy, ty měl a veliké. Ale přece bylo správné, počkat, ne? Jak se jen těšil na svatební noc. Jenže přišlo rozčarování. Tehdy ho Anežka poprvé viděla nahého - a omdlela. Noc dopadla úplně jinak, než očekával. On byl teprve druhý zástupce mužského pohlaví, kterého shlédla v rouše Adamově. Prvním byl kdysi její osmiletý bratr, nedopatřením. Nedokázala si jaksi uvědomit, že lidské tělo v tom věku svůj růst zdaleka nedokončilo. Prozření o svatební noci tak pro ni bylo více než kruté.

Pak si zvykla - a on taky. Nic jiného mu nezbylo. Nudný, prkenný, krátký zážitek spojení bez jakékoliv nadstavby. Až na internetu zjistil, co je to orální sex. Samozřejmě, že vše pečlivě tajil. Dovedl si představit, jakým terčem posměchu by se pro své spolupracovníky stal.

Včera si tu vyprávěli, jen bedlivě nenápadně naslouchal, jak si hráli tak ze srandy na fanty a jak to ta bloncka z oddělení účtů pro obyvatelstvo rozjela. Říkali, to byla parádní honička od naší Haničky. Byla to opravdu pravda, nebo si, jak měli ve zvyku, opět přimýšleli? Ano, hned věděl, o koho se jedná. Podle popisu by to poznal i slepý. Hanka Markysová, místní krasavice. Moc se mu líbila. Chvilé, kdy jí prováděl servis na počítači, patřily k jeho nejkrásnějším. Ano, několikrát ho trochu odflákl, úmyslně, aby se při příští závadě mohl opět vrátit. Ne moc často, aby to nebylo nápadné. Taky by to pak mohli dát někomu jinému. Vstřebával vždy její vůni. Měla krásné vlasy i tvar ňader, a ten zadeček. Vzdychl a zkoumal dál detaily dívky dne. Jako ve snu si představil na jejím místě Hanku. Byla tak krásná, Hanka. A mladá. Něco úplně jiného, než jeho manželka, které ho tehdy uhnala. Měla štěstí. Konkurence byla chabá. Programátorky tu byly vzácností. A ona byla věřící. To ho k ní přiblížilo. První rande strávili na mši. Vypadalo to, že si rozumějí. Tehdy mu nevadilo, že má prsa s bídou jedničky.

Mysl mu opět zabloudila k Hance. Povíдалo se o ní, že někdy v létě, když je horko, chodí naostro. Věděl, o co jde. Tady v práci to bohužel nezaregistroval. Vždycky měla kalhotky. Nenápadně zkoumal, jak se jí rýsují pod šatkami. Nebo když měla v zimě kalhoty a ohnula se, zahlédl i jejich barvu. Jak jen to bylo vzrušující.

Naklonil se k monitoru, představení dívky dne už pomalu končilo. V mysli se mu přeměňovala v Hanku.

Nenápadně si sáhl do rozkroku. Ucítit pnutí. Nejvyšší čas si odskočit na toaletu, pomyslel si.

To, o čem machrovali mnozí jeho kolegové, se pokoutně každý den honilo jeho myslí. Kdo by si to byl o něm pomyslel?

Pracovní doba se naplnila. Patrik i Hanka dnes končili stejně, podobně i Judita završila svou premiéru.

Patrik čekal na svou sestru ve vstupní hale. Už k němu běžela po schodech a z dálky mávala. Ta živelná gesta k ní patřila. Patrik byl nakonec jedinou opravdovou jistotou a oporou v jejím životě. Jedinou. Už deset let.

Patrik se zrovna loučil s Juditou. Ta čekala opodál na svého přítele, který pro ni, jak prozradila, měl zajet autem. Opodál spatřil Supa, jak těžce schází ze schodů.

„Já teďka valím ještě s Evkou, tak čau večer,“ sdělovala udýchaně bratrovi. Vyšli z budovy do parného letního dne.

„Hana Markysová?“ ozval se jí náhle za zády ostrý hlas.

Hanka se otočila.

Hleděla do tváře vysoké hnědovláscce, která na ni nevráživě civěla.

„To jsem já, co má být?“ zeptala se.

„Ty čubko jedna!“ zaječela žena a bez varování vrazila Hance pěstí do zubů, až ta málem ztratila rovnováhu.

„Kurvo, svině, já ti dám svádět mého Romana!“ běsnila a pokoušela se ji kopnout do holeně. Hanka se chytila za tvář a zavrávala. Patrik jako zkamenělý nevěřičně zíral na scénku, která se odehrávala přímo před jeho očima. A Hanka postřehla, jak začíná rudnout vztekem. Nesnášel, když si někdo dovolil ubližovat jeho milované sestřičce. Sup, který už zasunoval klíčky do svého vozu, se jako ve zpomaleném záběru zastavil a obrátil pohled k nim.

„Kurvo!“ ječela dál hnědovláscce a sápala se Hance po obličejí. Ta se však vmžiku vzpamatovala, rychlostí blesku uskočila, vzápětí

popadla soupeřku za pravačku a než se ta nadála, hbitě jí zkroutila ruku za záda. Ještě dřív, než se Patrik stačil vzpamatovat. Útočnice zavřískala tentokrát bolestí.

„Tak... dohrály jsme. Konečná. Rozmysli si příště, než budeš chtít dát někomu přes hubu!“ vyštěkla zlostně Hanka. Tu tam byl její přívětivý výraz.

„Ale slečny... prosím... ne na téhle půdě. Ani na žádné jiné. Vždyť vám to není zapotřebí. Jen žádné násilí, prosím. A ty výrazy... prosím, ty se k vám opravdu vůbec nehodí.“

Sup nečekaně hbitě přistoupil a vmísil se do dění.

Hnědovláska skučela, účes se jí rozcuchal a z úst se řinuly s drsnou razancí ty nejtěžší nadávky.

„Zmlkni, svině,“ pronesla Hanka a ještě více přitlačila. Z útočnice vyprchala veškerá agresivita a v očích se jí oblevily slzy. Bolest zlomila její odpor.

„Napadla mne,“ argumentovala Hanka a vychutnávala si svůj pocit triumfu.

„To je pravda,“ přisvědčil Sup. „Slečno, ať jde o cokoliv, račte si řešit svoje soukromé spory na neutrální půdě a nezatahovat do nich nikoho z firmy. A v každém případě je nepřijatelné fyzicky atakovat kohokoliv z našich zaměstnanců. Prosím, především je nutno řešit konflikty kultivovaně. Jinak bych byl, ač nerad, nucen přivolat ochranku. Slečno Markysová, prosím, pusťte tu druhou slečnu, takovým způsobem se konsensus přece nehledá, nevidíte, jak ji to bolí?“

„Napadla mou sestru,“ vzpamatoval se konečně Patrik. Koutkem oka zahlédl, jak kolem prochází Judita a nevěřícně přehlíží celou scénu.

„Jestli se na mne ještě pokusí zaútočit...“ syčela Hanka a stále držela pevný stisk vychutnávajíc svou převahu.

„To ses totiž přepočítala, o sebeobraně toho vím docela dost.“ A ještě přitlačila.

Druhá dívka kvílela bolestí.

„Prosím, slečno Markysová,“ pronesl Sup rozhodným hlasem.

Hanka konečně pustila její ruku, ale zůstala ve střehu. Hnědovláska se slzami v očích od ní odskočila a z jejího pohledu sálala nenávist.

„Čubko! Ještě si to s tebou vyřídím!“ vykřikla zajíkově a třeou si postiženou ruku se obezřetně vzdalovala.

„Frigidko! Vylíž si!“ vykřikla Hanka a napřáhla za ní ruku s vystrčeným prostředníčkem. „A hlídej si toho svýho ubožáka, jestli o něj vůbec bude nějaká stát, ty blbá žárlivko!“

Patrik ji objal kolem ramen. „Už je to dobrý, bude to v pohodě“ snažil se ji uklidnit.

„Prosím... prosím ne tady,“ obracel Sup oči v sloup. V basketbale také zažil různé šarvátky, ale u dívek se mu jakékoliv násilí nesmírně přičilo.

Hanka si setřela krev z úst. Nečekaný úder jí rozrazil ret o zub a bolestivě se připomínal.

„Prosím, slečno Markysová... vzpomeňte, o čem jsme ráno hovořili. Vidíte, co z toho může vzniknout za zbytečné nepříjemnosti. Měla byste se vrátit na sekretariát a nechat si ošetřit ránu, vždyť krvácíte.“

Z Hanky postupně vyprchával vztek. Prohlédla si krví potřísněnou dlaň a jazykem propátrala způsobené škody. Dech se jí zklidňoval.

„Děkuju... ale tohle nestojí za řeč, taková drobnost. A už ani nebolí,“ zalhala, popadla bratra za paži a táhla jej k tramvajové zastávce.

Ještě jednou se otočila.

„A děkuju... že jste se mne zastal,“ pronesla k Supovi a zamávala.

„Svině,“ mumlala cestou. „A ten debil Roman. Já to tušila. Takovej kretén. Posere, co se dá. S ním si to ještě vyřídím, na to nezapomene.“

„Roman Kassan? Ten z výpočetky? Tak to byla přece jen pravda?“ Patrik byl našťvaný.

Hanka rezolutně mávla rukou.

„Tím se netrap. Šlo jen o takovou srandu, o nic víc. Jen lidi jsou blbí a závistiví a ještě k tomu ta žárlivá hysterka. Podcenila jsem to. Takhle hloupě si nechat ubalit první ránu. Jednou nejsem opatrná a vidíš, jak to dopadá.“

„Bolí tě to moc?“ zeptal se účastně Patrik.

Hanka k němu obrátila zrak. V jejích očích se zatřpytila vlhkost, netušil, jestli bolesti nebo vzteku. Snažila se to nedat znát.

„To přebolí, neboj. Je to maličkost. Už jsem zažila horší věci. Spíš mne štvou ty lidi.“

„Víš, fakt si dej příště pozor. Je plno lidí, který neunesou ty tvý potřeštěný kousky. Ještě že nad tebou Sup drží ochrannou ruku, jinak z toho mohl koukat parádní malér.“

„Neboj, budu si dávat pozor. To víš, jsem hezká, pracovitá, tak si na mne holt potrpí. Je to výhoda, no ne? No na zastávce už vidím Evku. Tak se měj a večer se uvidíme. Neboj se o mě, já se dokážu ubránit. Jsi můj skvělej brácha.“

Zahlédla svou kamarádku, zamávala a rozběhla se k ní.

Patrik sledoval, jak se spolu pustily po hlavní třídě.

Hanka olízla špičkou jazyka zbylou krůpěj krve, ale vnitřně už byla vyrovnaná. Hrdě vztyčila hlavu a kráčela sebevědomě ulicí po boku své kamarádky. Byla krásná a velice dobře si toho byla vědoma. Přinášelo jí to výhody. Máloco jí neprošlo. Proč toho nevyužít, když ji s bratrem život tak trestal? Přece jen, dneska bude zase krásný den.

Měla pravdu. Je třeba užívat krásného dne, dokud je na dosah.

Ty zlé ještě dlouho číhaly v závětrí.

Kapitola 2

SVĚŘOVÁNÍ

„Hej, přihraj, Hani, tadyyy!“

Série výkřiků rozezněla uzavřený prostor tělocvičny a doprovázely je duté údery míče.

Patrik hbitě převzal sestřinu přihrávku, na parketách málem uklouzl, ale udržel balanc, hbitě se zbavil Terezy z úctárny, přihrál míč zpět Hance, ta jej přitukla Robertovi z přepážky obyvatelstva, který pohotově skóroval. Se zdviženou pravicí jásavě běžel do středu tělocvičny, než mu Hanka skočila do náručí s gestem Xeny bojovnice. Málem se oba skáceli k zemi.

Pak z něj seskočila a běžela v ústrety bratrovi, tleskli dlaněmi o sebe a Patrik sprintoval připravit se na další rozehrávku. Z balkonu nad hřištěm, hned u převlékárny, se ozval potlesk.

Neměli moc přihlížejících. Většinou jen někoho z party, pokud byl nachlazený či zraněný a nemohl se aktivně zúčastnit. Nebo tu bývala Klaudie. Bledá, uzavřená dívka, které zůstávalo potěšení z aktivního pohybu odepřeno. Dnes tu zbyla ona jediná. Se zaujetím přihlížela hře.

Jednou týdně si takto dopřávali relaxaci po práci. Byli stálá parta, chodili takto hrávat už roky. Občas někdo skončil nebo se naopak objevil, jak už to v životě chodí. Vesměs jich nebývalo více než čtrnáct. Tělocvična byl nápad Supa, který její vybudování tvrdě vybojoval v dozorčí radě. Jako bývalý basketbalista si dal za cíl

prosazovat sport ve firmě, i když on sám už měl dávno po kariéře. Posiluje to týmové vazby a sounáležitost, tvrdil pořád dokola tak neústupně, až byl jeho projekt schválen.

Většinou hrávali fotbal, výjimečně i volejbal. Bez brankářů, jen s obránci a útočníky. Před měsícem přibyla Judita Macháčková. V práci už dávno prošla zkušebními obdobími a zakotvila natrvalo v oddělení, kde ji zaučoval Patrik. Ukecala ji nakonec Hanka, které jen málokdo dokázal odolat. Když si vzala něco do hlavy, šla po tom s takovou razancí a charismatem své osobnosti, že dotýčný nakonec usoudil, že si nic jiného vlastně ani sám nepřál. Jako vyjednávačka byla Hanka nepřekonatelná. A když vypadl jeden z jejich spoluhráčů po těžké operaci kolene, padla jí do oka právě drobná Judita. Ohodnotila si ji, že by mohla být pohybově nadaná. A hlavně na ni působila sympaticky.

Přemlouvání jí však dalo zabrat, byť Judita nezmínila, že už dřív na škole zkoušela florbal a gymnastiku, ale rozhodnutí stále odkládala.

„To se budeš dneska zase nudit doma? A pořád randit je přece taky opruz. Pojd' si s náma zaskotačit a uvidíš, jak ti to bude svědčit. Pořádně si protáhneš tělo, to je skvělý na sex,“ zaútočila na ni prostořeká Hanka jednou při odchodu z práce. Judita se začervenala. Nebyla zvyklá hovořit takhle napřímo, byť s holkou. Neřekla jí na to nic, ale příště, když zrovna její přítel odjel kamsi na celý týden, nabalila si do tašky sportovní úbor a k Hančině radosti u oběda pronesla, že to tedy zkusí. A firemní sportovní tým se konečně rozrostl.

Dnes zvolili opět fotbal. Ten měla Hanka raději, byl to přece jen kontaktní sport.

Rozehráli míč ze středu hřiště. Blížil se závěr jejich hodinky a půl. *Dnes se držíme dobře*, pomyslela si Hanka, 8:8 je skvělý skóre. Z posledních sil vypíchl míč Honzovi, který se jí snažil utéct po křídle. Ztratil balanc a natáhl se na podlaze. Faul to však nebyl. Míče se zmocnil Patrik, prudce zasprintoval, vyhnul se protihráči a bez rozpaků vypálil bodlem. Míč lehce tečovaný obráncem proklouzl houštinou těl, klepl o tyčku branky a zakutálel se do ní. Patrik nevěřícně zíral vpřed, než skončil pod těly spoluhráčů. Bylo to 9:8.

„Super, brácho, teď je máme na lopatkách!“ ječela mu Hanka do ucha a s rozpaženými rukama předváděla jakýsi šamanský tanec. Neodpustila si provokativní gesto vůči Mazalovi. Mazala, šéfa svého bratra, z duše nesnášela. Pobuřovala ji jeho samolibost a suverenita, s jakou se naparoval. Narcistní kretén, říkávala doma u snídane, když na něj přišla řeč. K její smůle Mazal patřil téměř bez výjimky k týmu, který vítězil. Dříve hrával fotbal i závodně, dotáhl to až do čtvrté nejvyšší soutěže, než dal definitivně přednost kariéře, ale v tělocvičně si hru vždy užíval.

Proto byla Hanka na vrcholu blaha, když se nečekaně ujali vedení. Jenže život nebývá hollywoodský sladák. Ještě do konce jim vyhrazeného času Mazal vyrovnal a vzápětí zoufale bránícímu soupeři zasadil knockout ve formě desáté branky. Do deseti gólů se hrávalo, pokud dřív nepřekročili čas.

Patrik se sklopenou hlavou odcházel s ostatními k šatnám. Hanka bezmocně lehla na zem a vztekle bouchla pěstí do parket. Její sen se zase nesplnil. A přitom chyběl jen krůček. Unaveně se zvedla a provětrávající si rukama tričko zamířila ke sprchám.

„Byli jste fakt dobrý. Příště už vyhrajete,“ zaslechla tichý hlas za svými zády. Obrátila se ke kolečkovému křeslu.

„Díkec Klaudie,“ usmála se na ni. „Budeš chtít pomoci odjet?“

„Děkuju, tohle zvládám v pohodě. Za týden se na vás zase přijdu kouknout.“

Bledá dívka zapnula tlačítko a křeslo s téměř neslyšným vrněním vyjelo na chodbu.

„Posranej život. Kéž by sis tak mohla zaválet s náma,“ pronesla Hanka lítostivě, když jí zmizela z dohledu.

Mazal si ještě vychutnával výhru urvanou v poslední chvíli a přijímal gratulace svého týmu. Na sobě měl už jen trenky a dával na odiv své pěstěné svaly spolu s vytetovaným drakem na zádech.

„Tak, dámy, vyměníme si na počest našeho vítězství dresy, ne?“ obrátil se k ostatním.

„To by se ti tak hodilo, vid', že jo? Koukni se doma na manželku, ta ti to vynahradí,“ odpálkovala ho Hanka, přehodila si přes rameno osušku a zamířila do šatny a do sprch. K Mazalovu zármutku totiž nebyly společné.

„A která mi umyjete záda? Za ty čtyři góly, co jsem jim nandal,“ zaslechla za zády.

„Ach, jak vtipnej,“ poznamenala Hanka, aniž ji zaslechl.

Mazal nakoukl do šatny.

„Tak která bude první, hlaste se.“

„Smůla, strip show tady nejede,“ zašklebila se na něj Hanka a razantně zabouchla dveře. Hbitě ze sebe servala propocení dres a vklouzla do kabinky. Roztočila kohoutek naplno.

Voda jí prudce stékala po celém těle a vyplavovala pocit únavy. A taky zklamání z toho nešťastného závěru. Nanesla si šampon dlaněmi do vlasů a důkladně si je masírovala. Pěna jí stékala do tváře a štípala ji do očí. Pak jen tak stála a vnímala horkost vodního proudu a jakoby z dálky splývající hlasy svých kamarádek.

„Hani, dělej, my chceme taky,“ uslyšela za zády. Protřela si oči, vyběhla ze sprchy a tápajíc po osušce se rozhlédla kolem. Místnost byla naplněna párou a vzduch ztěžkl. Větrání přitom běželo naplno.

„Holky, jdem si někam zase sednout, ne? Dneska mám času až do noci,“ halekala Věra.

Z vedlejší sprchy zrovna vykoukla Judita cudně zabalená do pestrobarevné osušky s číhajícím tygrem.

„Jdeš taky s náma? Do rána času spousta,“ usmála se na ni Hanka.

„Jako posedět s váma? Ráda bych, ale dneska to fakt nejde,“ omlouvala se Judita. „Už něco mám.“

Zasněně hleděla do růžových kachliček.

„Pojď, bude sranda. Vyplavíme adrenalin a proberem život a lidi,“ nedala se jen tak odbýt Hanka.

„Jsi hodná, ale na dnešek už jsem domluvená s přítelem... včera se vrátil ze služebky. Třeba někdy jindy, až bude víc času.“

„Tak ho vem s náma, aspoň pozná nový kámoše,“ dorážela Hanka.

„Víš... on zas na nějaký to seznamování není. Ale slibuju, někdy s váma půjdu.“

„Na fotbal jsem tě taky dlouho přemlouvala. A lituješ snad toho?“

„Nelituju, je to docela fajn.“

„Jen ten výsledek mne žere, jak se Mazal bude zase naparovat. Ale přijde den a porazíme ho.“

Hanka zařala bojovně pěst, odhodila osušku a začala se přehrabovat ve svých svršcích. Judita odvrátila zrak, přikrčila se v koutku a stále zachumlaná si nenápadně natáhla kalhotky.

Bože, holka, ty jsi ale děsná stydlivka i mezi svýma, pomyslela si Hanka.

Už v čistém oblečení vycházeli na chodbu. Až na tři lidi, kteří měli svůj program, se ostatní domlouvali, do jakého podniku zapadnou. Mazal rozhodl, že nejlepší bude bar *U sjetého opičáka*.

„To jako u jeho bráchy,“ přitočila se Hanka k Patrikovi a významně na něj mrkla.

„Prosím tě... jsi děsná... zas ho tolik neprožíve.“

„Já jsem v klidu. Jen on u mne má pořád ještě vroubek,“ opáčila a prohrábla si plavé kadeře.

Koukla s uspokojením do zrcátka.

„No neboj, jsi čím dál krásnější,“ dobíral si ji Patrik.

„Ještě aby ne,“ dodala.

Pomalou vycházeli chodbou ke dveřím, ti nejrychlejší se tam již houfovali. Judita, která se šourala za nimi, náhle zbystrila pozornost a rozběhla se. Hanka zbystrila pozornost a zmlkla uprostřed věty. Za dveřmi stál vysoký mladík, mohlo mu být tak pětadvacet let, netrpělivě přešlapoval a tvářil se nasupeně.

„Kde tak dlouho jsi?“ vyjel na Juditu. „A to jsi mi neřekla, že tu sportuješ i s klukama. Já myslel, že jde jenom o nějaký aerobik nebo takový ty vaše ženský blbosti. A že se mi tu budeš courat ještě s chlapama, to mám tady za všechno.“

Judita se snažila mu vtisknout polibek, ale uraženě se odtáhl.

„Já jsem se byla jen protáhnout se spolupracovnicí, náš ředitel to podporuje, máme tam krásnou tělocvičnu a....“

Muž rozladěně pohlédl na vycházejícího Mazala, obklopeného třemi dívkami, zapojenými do družného rozhovoru.

„A s kým tam chrápeš?“ uhodil na ni.

„Miláčku, prosím tě... snad si nemyslíš?“ Juditina pihovatá tvář celá zrudla z nečekaného trapasu před zraky svých kolegů.

„Co bych si myslel? Měl jsem v plánu krásnej večer ve dvou, ale tohle mi fakt není zapotřebí! Debila ze sebe dělat nenechám!“

Obrátil se k ní zády a rychlými kroky odcházel ke svému autu. Judita ho následovala, ale odstrčil ji, třískl dveřmi dveře, zastrčil klíčky do zapalování, hřmotně zatúroval a už ho nebylo. Judita tu stála jako hromádka neštěstí. Hanka celý výjev pozorně sledovala a neskrývala své rozhořčení.

„Prosím tě, nepleť se do toho,“ zašeptal jí Patrik do ucha, vzal ji kolem ramen a odtahoval stranou. Představení jak rychle začalo, tak rázem skončilo.

„Judito... jdeš teda s náma?“ volala na ni Hanka.

Dívka z dálky rozpačitě zamávala rukou. „Dneska ne... až někdy jindy,“ pronesla a její kroky zamířily k tramvajové zastávce.

Hanka se Patrikovi vytrhla a rozběhla se za ní. Nesnášela nespravedlnost a necítila se dobře, když někdo v trablech zůstával osamocen. Během pár vteřin ji dostihla a položila jí ruku na rameno. Judita ztuhla.

„No tak... pojd' s náma. Myslím, že teďka není ta pravá chvíle, abys zůstávala sama,“ pronesla konejšivě.

Judita k ní obrátila usazenou tvář.

„Já... mně... je to hrozně trapný,“ zašeptala.

„Vybodni se na to. Život je prostě někdy svině. Pojd', posedíme, popijeme a hned se budeš cítit líp. Neboj, já jsem na takový trable machr.“

„Hanko, tak jdeš? Pohni, vyrážíme,“ zavolala na ni Věrka.

Hanka jí gestem naznačila, ať jí dá ještě minutku.

„Hele, kašli na to, nechci tě tady teďka vidět smutnou. Jsou mnohem horší věci. Já tě stejně nepustím. Málem jsme vyhráli, víš, jak jsme se drželi, jako tým? A ty bys ho teďka opustila? Ne, to ti fakt nedovolím.“

Jemně ji vzala za rameno a postrkovala před sebou.

„Jak... jak se teď budete na mne dívat?“ zaštkala Judita.

Hanka jí podala papírový kapesníček.

„V pohodě, dobrý... víš jak jednou bulela Věrka, když jí nechtěně při fotbale sejmul můj brácha? A co mu při tom řekla? No a do týdne už nekulhala a příště jsme to zas rozjeli.“

Judita se nevzmohla na odpor. Rezignovala.

„Tak už jsme tady,“ halekala Hanka. „Kde je teda ten náš startovní bar?“

Byla to jen jedna zastávka tramvají. Zabrali si dva větší stoly vedle sebe. Naštěstí tu nebylo narváno. Na první kolo si objednali pivo nebo kofolu, celí žízňiví po svém sportovním výkonu.

První se k Hančině velké radosti odpojil Mazal. V rohu zahlédl dvě osamocené slečny a vydal se za nimi objednat jim drink a podělit se o svá moudra. O půl šesté se jejich společnost ještě více zúžila, nakonec jich tu zůstalo pět. Povíдали příhody z práce, vzpomínali na své sportovní zápolení, jak to vůbec všechno tehdy začalo, probrali nějaké televizní seriály a čas běžel. Pak se nenápadně vytratil Mazal, doprovázen oběma dívkami. Jedna ho docela nepokrytě objímala. Kouzlo jeho osobnosti opět zapůsobilo.

O půl osmé společnost rozpustili. Nakonec, dneska vydrželi docela dlouho. Hanka s Patrikem vyrazili směrem k tramvaji, Judita mířila o zastávku vedle. Dnes byla ještě více zamlklá, moc se nebavila a zjevně se necítila dobře po té nepříjemné scéně u práce.

„Hele, nezajdem ještě na něco ostřejšího?“ zvolala náhle Hanka a ukazováčkem zamířila k malému rohovému baru u rušné křižovatky.

„Víš, Hani, už ani ne, mám ještě doma práci. A jsem i docela unavený,“ namítl Patrik.

„A co ty, Judito, neuděláme si dámskou jízdu ve dvou?“

Judita se zatvářila smutně.

„Už fakt musím domů. Dneska jsem měla průšvihů až až a nemíním k nim přidávat ještě další.“

„Jakejch průšvihů? Kašli na to. Potřebuješ rozebrat, víš? Ještě si chvíli sednem, však jsme si spolu takhle ještě nikdy nepopovídaly. Řekni, kdy se nám naskytne zase taková příležitost? Brácho, fakt nejdeš s náma?“

„Opravdu ne, ale jestli si tam chceš jít sednout s Juditou, tak nemám nic proti. Uvidíme se doma.“

Zamával na ni a ještě dvakrát se ohlédl.

„Tak pojd’.“

Hanka nekompromisně táhla Juditu za sebou. Ta se chabě pokoušela vzorovat. Hanka vybrala stolec pro dva v rohu místnosti pod velkou umělou palmou. Objednala dvě vodky.

„Máš blbej den, tak dneska to zatáhnu já, ty zase příště,“ rozhodla.

A zase rozjela svou vyřídilku. Judita většinou mlčela, ale po třetí vodce se i ona více zapojila do hovoru. Už jí to bylo tak nějak jedno.

„Víš, to, co se stalo dneska, na to kašli. Stejně nedokážu pochopit, co vidíš na takovém šovinistickým zmetkovi, kterej ještě ke všemu před tebou zbaběle zdrhne fárem. Být tebou, tak si výskám, že ses takovýho zbavila. Bože, vždyť jsou i normální chlapi,“ rozhorlovala se.

„Ale my se máme rádi...“, namítla Judita. „Je fakt pozornej, jsme spolu přes rok a...“

„A co? Tohle jako má být pozornej borec? Než tohle snášet celej život... Takovému bych dala kopny hnedka z fleku. Co z něj máš? Když se takhle chová teďka, jakej bude za pár let, až tě bude mít jistou?“

„Není vždycky takovej,“ namítla ještě chaběji Judita. Cítila, jak jí alkohol začíná stoupat do hlavy a poručila si, že tohle je dnes opravdu její poslední sklenka. Nejvyšší čas vyrazit domů.

„Má mě moc rád... i kvůli tomu někdy žárlí,“ namítla.

„Žárlivce, tak ty vůbec nesnáším. Ať jde o baby nebo o chlapy,“ rezolutně prohlásila Hanka a v mysli jí vytanula vzpomínka na nedávnou potyčku před prací. Jak je to dlouho, co ji napadla ta kráva? Stejně události vzaly rychlý obrat. Ten debil Roman zanedlouho podal rozvazovačku a hnedka odešel na dohodu, žádná škoda. A to si dokonce i finančně polepšil, v nové firmě. Prostě blbí mají štěstí.“

Rychlým douškem vyprázdnila zbytek skleničky a požádala o další rundu.

„Já už nebudu,“ bránila se Judita.

„Ještě jednu poslední a valíme,“ pronesla Hanka. „Brácha je soběstačnej, nakonec večeri jsem mu nachystala, jen si ji ohřeje v mikrovlnce. A víš, jak jsem ráda, že jsme si konečně popovídaly? V práci tak nějak na to není čas... a u oběda? Kdo to má za takovou chvilku stihnout?“

„No jo, mluvíš hlavně ty... já toho ze sebe dneska moc nedostala,“ přiznala Judita.

„Vidíš, a to je chyba! Když je člověk v krizi nebo má malér, tak je nejlepšší se z toho vykecat, to se hnedka cejtíš líp, než to v sobě dusit

a nimrat se v tom. To mám vyzkoušený. Jinak člověk končí v depce a to je na nic.“

„Hm... a jak ty... ty někoho máš?“ napadlo náhle Juditu. Vlastně ji ještě s žádným stálým klukem neviděla, bratr se nepočítá.

„Myslíš jako na co? Na pobavení, na mazlení, tak to jo, na chození zatím ne. Ještě mne žádnéj tak nezaujal. Však mám plno času,“ pronesla rozverně.

Judita se začervenala. Hanka je až moc přímá.

„No co koukáš? Kluci se tím honosí, tak proč bych to nemohla zkusit i já? Copak jsem méněcenná? Nakonec, člověk žije jednou, tak se má umět pořádně pobavit.“

„Nechtěla jsem se tě dotknout,“ špitla Judita.

„V pohodě, nejsem urážlivá. Sex mne baví, na tom není nic špatnýho, pokud to člověk nepřežene, a já jsem pořád ještě mladá a přitažlivá. Ale nastalo... zatím jsem o tom ani nepřemýšlela. No vlastně někdy... trochu. Až se usadím, a taky to bude, moc bych si přála, aby i brácha si našel skvělou holku. A pak bychom bydlely obě rodinky vedle sebe, v našem baráčku. Jen jedno patro vedle sebe. To by bylo super.“

Hanka zasněně pohlédla na ulici. Mezitím se setmělo a neóny reklam prozářily Město přízračným světlem.

„Všimla jsem si, jak skvěle spolu s bráchou vycházíte,“ poznamenala Judita.

„Jo, je to fakt dobrej kluk. Mám ho moc ráda. Prožili jsme toho spolu už tolik... život bez něho si ani neumím představit zvlášť od té doby, kdy jsme si zbyli sami. I proto bych tak toužila žít v jeho blízkosti, až budeme mít každý své rodiny...“

„Zaslechla jsem, že jste zůstali jako sirotci... promiň... nechtěla jsem vyzvídat.“

„Však to není žádné tajemství. Já se s tím vyrovnala už před lety. Život je někdy hodně krutej. Nebýt jeho, tak jsem určitě skončila někde v děčáku, bez perspektivy, osamělá. Asi ti to už někdo stejně povyprávěl, divila bych se, kdybys to neznala od Květy. Ta je na tyhle dojáky vysazená. Málokdo má takovej přehled o všech telenovelách v televizi. Já teda na tyhle srance nekoukám, aby sis nemyslela.“

„To si nemyslím.... A nechtěla jsem se vrtat v tvé minulosti, to fakt ne.“

„Stalo se to už před deseti lety... to je děsný, už deset let... všecho strašně rychle letí,“ chytila se Hanka dalšího tématu. „Ale ještě předtím si něco zakousnem. Už mi docela vyhládló. Tobě ne? Vem si, kolik kalorií jsme vyběhaly.“

Odchytila servírku, která šla zrovna okolo a objednala kuřecí maso s nudlemi. Judita po chvíli zdráhání přijala, a když voňavé porce po chvíli přinesla, s chutí se pustily do jídla. Hanka na chvíli zmlkla, ale jen do chvíle, než spolkla poslední sousto. Cítila se tak nějak v dobré náladě, nejen vlivem vypitých skleniček vodky. S nenápadnou Juditou jí bylo prostě fajn.

„Pamatuješ se tenkrát na ten výbuch v Severní čtvrti? Toho Výzkumného ústavu? Byly toho plné noviny,“ pronesla konečně.

„To jsem byla ještě děcko... pamatuju, kdo by si nepamatoval? Bylo to prej hodně drsný.“

„Víš, naši rodiče tam pracovali. Oba dva. Na jakýmsi tajným projektu, o kterým nikdo nesměl nic vědět. Ani nám se o něm nikdy slůvkem nezmínili. Něco ohledně snad genetiky, biologie, co já vím. Mlčeli před náma jako hrob. Získali to tenkrát na konkurs a měla to být skvěle honorovaná práce. Platově si prý polepšili tak o dvě

třídý. Jenže to takhle dopadlo. Raději bych brala, aby byli chudí, ale stále tady s náma.“

Hanka posmutněla. Judita jí soucitně položila dlaň na zápěstí.

„Nemusíš o tom mluvit.“

„A když nebudu, bude jinak? Minulost zůstává. Stalo se to, a na tom nic nezměním, kdybych se na hlavu postavila. Vůbec ten celej poslední rok, než se to přihodilo, byl podělanej.“

„Jak to?“ pohlédla jí Judita do očí.

„No měli ten výzkum už dokončovat. Prý chybělo tak půl roku. První malér nastal, když se jeden z klíčových vědců, nějaký docent Fiala, zabil při autonehodě. Byl to otcův velice dobrý přítel, takže z toho byl nějakou dobu hodně špatnej. Vůbec to muselo být šíleně náročný. Posledním rokem tam trávili veškerej čas, odjížděli v pondělí časně ráno a v pátek pozdě v noci se vraceli, skoro jsme je neviděli. Někdy to táhli i přes víkend. Byli děsně nervózní, podráždění. Ani se nedivím, při takovém vypětí. Chybělo snad jen půl roku, když se to stalo.“

Hanka si začala pohrávat s účesem, a ač se snažila nedávat najevo své pohnutí, neklid z ní jen číšel.

„Tehdy v pondělí při snídani jsme je s bráchou viděli naposled,“ vydechla. „Táta sliboval, že až to skončí, a to už bude brzo, tak bude mít tři čtyři měsíce volno a že se pak užijem. Člověk se nemá těšit na něco, co ještě nenastalo. Příští probuzení totiž může být do úplně jiného světa.“

Pohlédla Juditě upřeně do očí.

„To je mi moc líto,“ poznamenala Judita a sevřela Hančinu dlaň.

„Tehdy v noci... byl to pátek... vůbec jsme netušili, co se děje,“ pokračovala Hanka. „Vzbudil nás ohromný rachot, jako by vedle nás vybuchla bomba. A noční obloha vzplála rudým ohněm.“

Judita mlčela a účastně jí hleděla do tváře. Sama měla oba rodiče a nedovedla si představit, že by ji potkalo něco tak strašlivého.

„Jako by peklo otevřelo svůj chřtán. Zírali jsme na to s bráchou jako na zjevení. A k naší hrůze to bylo na severu, tam na severu, a rodiče nebyli doma, nebyli tu s námi.“

Odmlčela se a vyprázdnila další sklenici. Cítila, že to dneska přehnal, že jí alkohol stoupá do hlavy, ale v tuto chvíli jí bylo všechno jedno.

„Lidi vylézali na ulici a zírali na to divadlo jako na nějakou senzaci. My jsme s bráchou stáli na balkoně a svíral nás šílený strach. Protože to bylo na tam severu. Mně bylo tehdy deset, bráchovi sedmnáct. Plno lidí v ulicích, spousta čumilů a my tak opuštěni. Strach nám svíral srdce jako ledový nůž. Nikdy na tu hrůzu nezapomenu.“

Přerušila ji servírka, blížila se zavírací hodina. Zaplatily a začaly se oblékat.

„Nechceš jít na noc k nám?“ zeptala se Hanka. „Je pozdě, ráno jdem stejně do práce. Že bychom takhle zakončili nás večírek.“

Judita něco namítala, ale Hanka ji rázně přerušila. „Kašli na to, stejně budeš doma tvrdnout sama, nebo snad chceš být s tím tvým žárlivcem? Já bych ho nechala vyvařit se ve vlastní šlichtě. On ti za to přece nestojí. Já bydlím kousek odtud, místa je u nás spousta a budeš to mít blíž do práce.“

Judita se snažila odporovat, ale Hanka nepřipouštěla diskusi a energicky ji táhla k tramvaji. Příběh zůstal nedopovězen. Alespoň v tuto chvíli.

Juditě nedělalo dobře, když měla pocit, že s ní někdo manipuluje. U svého přítele to ještě dokázala snést, byť si pak

někdy vyčítala, jestli činí dobře. Hanka byla sympatická, nakonec posezení ve dvou jí po tom odpoledním trapasu psychicky přece jen trošku pomohlo. Jenže jít k ní přespat na noc, to už bylo pro ni příliš. Jenže se cítila po hádce se svým přítelem tak rozrušená, že se jí v hlavě nevylíhla žádná duchaplná výmluva. Podvědomě cítila strach, co jí řekne zítra Robin, když se jí v noci nedočká. Dychtivě vytáhla z kabelky mobil. Správně by jí měl už dávno volat, nebo aspoň napsat smířlivou textovku. Byl vzteklej, to jo, ale za tak dlouhou dobu ho to přece muselo přejít. Nicméně displej lhostejně mlčel.

Stály na zastávce mezi hloučkem lidí čekajících na noční rozjezdy. Judita tiše doufala, že náhoda se přikloní v její prospěch a jako první dorazí tramvaj směřující k jejímu bydlišti. V hlavě se jí honily myšlenky a na povrch se vyklubal strach z další noční hádky. Jak by Robin reagoval, že se vrací k ránu a opilá? Věřil by jí, že byla jen s kolegyní?

Jak tak váhala, objevila se za rohem tramvaj, kterou Hanka toužebně vyhlížela.

„Hej, pojd', nekoukej. Nasedáme, než nám to ujede.“

Než se stačila vzpamatovat, už ji Hanka popostrčila dovnitř. Chtěla protestovat, ale už bylo pozdě. Dveře se zavřely a vůz s cinkáním začal odkrajovat další metry vytyčené trasy. Hanka se vítězoslavně zazubila.

„Koukej, žárlivci se musí škvařit ve vlastní štávě, ukaž mu, že jsi svobodná, samostatná a svéprávná bytost, která si nenechá v žádném případě srát na hlavu.“

Judita se jí marně snažila trochu ztišit. Dva lidé se po nich ohlédli, ale vzápětí obrátili netečný zrak k temnotě za okny. Judita si předsevzala, že příští zastávku určitě vystoupí, a i kdyby měla dojít

domů pěšky, tak to udělá. Jenže další stanice byla ta, kterou vyhlížela i Hanka.

Ochladilo se. Vzduch je na chvíli probral a vzápětí ji Hanka začala vléct kolem řadových domků.

„Já... já... ani nemám s sebou pyžamo,“ marně se snažila bránit Judita.

„Není problém. Koukám, je půl druhé, tak toho už taky moc nenaspíme, ale co myslíš, jsem holka, copak bych vystačila s jedinou noční košilí? Kdepak, a postavu máš jako já, hader se u nás povaluje dost, tak ti něco najdu. Jo, brácha, tomu by jedno pyžamo stačilo, kdybych na něj nedohlížela, vždycky ho musím chodit kontrolovat a házet mu ho do špinavýho prádla. To víš, taky brblal, ale nakonec musel šlapat brázdu. Je to skvělej kluk, ale co by si počal bez své věrné, hezké, šikovné a starostlivé sestřičky?“

Ocitli se před dvoupatrovým domkem s předzahrádkou. I v tom šeru se jevil o něco větší, než stavby opodál.

„Já... já už se fakt rozloučím,“ zkoušela ještě naposled Judita.

„Blázníš? Už jsme doma. A všude kolem je tma jak v pytli. To chceš riskovat, aby tě přepadl a přefikl nějakej úchyl? Ani o tom neuvažuj, přespíš u nás, domů bys beztak dorazila k ránu a hnedka bys musela valit do práce.“

Svůj monolog doprovázela živou gestikulací. Chvatně zalovila v kabelce a nahmatala objemný svazek klíčů. Jak spěchala, vypadly jí z rukou na kamennou dlažbu.

„Sakra!“ pronesla. Neobratně je zvedla ze země a odemkla branku. UVědomila si, že tolik alkoholu už dlouho nevypila. Ani na tom ostudném večírku v práci, tam slopali spíš ti druzí a ona toho jen obratně využila.

Domek vypadal jako nový. Fasáda byla zachovalá a okna moderní, nejspíš plastová. Prošli chodníčkem vytvořeným z okrasných dlaždic mezi záhonky růží. Hanka na druhý pokus odemkla vstupní dveře a obě se ocitly v malé předsínce. Judita pochopila, že je veškerý odpor marný a rezignovala. Navíc ji Hančina poznámka o nebezpečích nočního města vystrašila. Přesvědčovala sama sebe, že bude skutečně bezpečnější zůstat tu do rána a pak to Robinovi zkusit nějak vysvětlit. Co by jí taky mohl říct, když přespala u své kolegyně z práce, která jí to jistě dosvědčí. Ale bude jim věřit? Judita se cítila zmatená a unavená.

Vstoupili do dalších dveří. Minuli prostorný obývací pokoj s kuchyní a po dřevěném schodišti vyšli do schodů a ocitli se před Hančiným pokojíkem. Hanka se posadila na pohovku a tašku s propoceným dresem odhodila ke dveřím.

„Jé, to je úleva,“ prohlásila, když si protáhla bosé nohy. Střevíce nechala dole hned u vchodu. Nenáviděných punčocháčů se zbavila okamžitě ještě před sportováním.

„Ještě se něčeho napijem,“ pronesla vzápětí a překvapivě hbitě se vrhla k sekretáři, z nějž vytáhla nedopitou láhev whisky.

„Ne, neblázni. Dneska jsem to přepískla mnohem víc, než jsem zvyklá. Začíná se mi točit hlava,“ bránila se Judita.

Hanka vložila láhev zpět.

„Máš pravdu. Ještě si o mně pomyslíš, že pařím každé den. Kdepak. Taky jsem se takhle dlouho nerozšoupla, ani si už nevzpomínám kdy naposled. Ale aspoň jsme se odvázaly a konečně splkly. Počkej, vzbudím bráchu, aby nám dělal společnost, tomu přeci nemůže odolat. Spí hnedka támhle naproti.“

Hanka neměla nikdy daleko od slov k činům. Jenže na Juditu tohle už bylo moc a konečně se vzepřela. Už se smířila s tím, že

tuhle noc stráví u své upovídané kolegyně, ale představa, že Hanka dotáhne svého bratra, který ji proboha navíc ještě zaučoval, a to ho ještě dovleče v pyžamu, to prostě nemohla dopustit.

S rychlostí úměrnou svému stavu přiskočila ke dveřím a zablokovala je svým tělem.

„Ne, prosím tě, ne, tohle nedělej. Už jsem dneska měla dost ostudy. Nechci, aby mně tvůj brácha viděl takhle přiopilou. Prosím!“

„Určitě ho to potěší. Jsi moc milá holka. Nemá proč se zlobit. A každý si občas vyhodí z kopýtka, tak o co jde?“

Judita sepjala ruce a zůstala neoblomná.

„No tak dobře, když jinak nedáš. Hele, já ti vlastně nedopověděla ten náš příběh,“ blesklo náhle Hance hlavou. „Přerušila nás ta servírka, vzpomínáš? Máš právo vyslechnout si ho až do konce.“

Juditě se ulevilo, že se umíněná Hanka zaměřila na jiné téma, ale uvažovala, zda je vhodné právě teď probírat tak tragické události.

„Nevím... jestli... aby tě to nedeprimovalo,“ koktala.

„Neboj, s tím jsem se už dávno vyrovnala. Musela jsem. Nic jiného mi nezbyvalo. Nedokážu změnit minulost. A my museli nějak přežít. A je to už deset let.“

Hanka mávla rukou. Klopýtla o roh postele, zapotácela se a měkce přistála na polštáři.

„Tady jsi, můj psíku,“ zvolala nečekaně. Vzala do rukou svou oblíbenou žlutou noční košili se Snoopym a neuroticky ji rozprostřela po přikrývce.

„Počkej... slíbila jsem ti něco najít,“ t'ukla se do čela a hnala se ke skříni. Po chvilce hledání narazila na modré pyžamo.

„Já na pyžama moc nejsem, mou doménou jsou noční košilky – ale tohle jsem dostala před pár lety od kamarádky jako dárek. Tobě jistě poslouží dobře,“ a hodila jej Juditě do klína.

Ta si je v rozpacích prohlížela. Cítila se nesvá, převlékání před lidmi ji odjakživa traumatizovalo.

„Víš... tehdy ta noc. Už nikdy bych ji nechtěla prožít. Nedovedeš si představit, jak strašlivými démony se staly samota a strach. Byli jsme naštěstí dva, já a brácha. V objetí jsme hleděli na ty pekelné plameny a modlili se, aby se rodiče už vrátili. Všude kolem se s houkáním sjížděly požární vozy. Každý hluk z ulice nám připomínal rachocení klíče v zámku, ale byl to klam.“

Judita jí hleděla soucitně do očí a nevěděla, co má na to říct.

„Jenže i ty naše zoufalé modlitby byly k ničemu. Osud jako by se nám smál do ksichtu, odvál naše slova tam, kde je nikdo neslyšel. K požáru se sjelo snad celé Město, ale rudé nebe nehaslo. Hodiny utíkaly a už nebylo možné rozeznat, co je požár a co svítání. Den se rodil do krve nevinných,“ pronesla pateticky.

Hanka vstala z postele a začala prudce rázovat po pokoji. V ruce muchlala svou noční košili a zrak jí plál jako onen dávný požár zkázy.

„Tak... tak jsme na to zírali... že nám ani nedošlo, když před naším domem začala blikat červenomodrá světla.“

Hanka se začala v chůzi horečně svlékat. Judita odvrátila zrak.

„Pak... pak se ozval ten zvonek. Dodnes v myšlenkách ho slyším. Museli jsme ho pak vyhodit, už máme dávno jiný, má jiný tón... tam ten nechci slyšet do konce života!“

Hanka vzlykla. Odhodila poslední svršky na zem a přes hlavu si přetáhla noční košili. Rozcuchaly se jí při tom vlasy a začala si je

zběsile uhlazovat. Judita na ni se zděšením pohlédla a zoufale se snažila vymyslet, jak ji uklidnit. Na nic nepřišla.

„S bráchou jsme vykřikli nadšením, vůbec nám nedošlo, že rodiče nepotřebují zvonit, že mají klíče, že si myslí, že dávno spíme. Byla to Policie, kdo jiný, kdybychom logicky přemýšleli, muselo nám to být jasné už tehdy, jak se zvonek rozezněl. A Policie dobré zprávy nepřináší.“

Hanka si znovu přisedla naproti Juditě. Byla rozrušená, ruka se jí třásla a alkoholem to nebylo.

„Ptali se nás na rodiče, jestli se nám ozvali. Nevěděli jsme nic. Brácha se ptal, kde to hoří. A oni řekli, že v tom Výzkumném ústavu, že je jim to moc líto, ale že neví o nikom, kdo by odtud unikl. Ale že naděje trvá vždy a že se nám ozvou. Že dali dohromady seznam lidí, od příbuzných, kdo tam tu noc měl být, ale že doufali, že třeba někdo skončil s prací dřív. Jenže... jenže nikoho doma nenašli. Nikde.“

Judita byla stále v civilu a vypadala jako paralyzovaná.

„Do... do rána jsme neusnuli. Vlastně to už bylo ráno. Šla jsem spát k bráchovi do postele. Cítili jsme se tak strašně opuštěni... byla to ta nejstrašnější noc v našem životě, tak nějak musí vypadat peklo.... Ale ještě nebyl konec.“

Hanka kopla do svých kalhotek povalujících se po koberci a ty odlétly až ke skříni.

„Ještě celé tři dny ta budova hořela a doutnala.“ Hlas se jí postupně zkonsolidoval a vypadalo to, jako by začala nezúčastněně hovořit o něčem, co se stalo někomu úplně, ale úplně cizímu.

Obranná reakce organismu, bránícího se stresu, pomyslela si Judita. A zároveň Hance odpouštěla, že byla tak vtíravá a nedala pokoj, dokud ji k sobě nestáhla na noc. Teď jí začínala rozumět. Ta

upovídáná, zdánlivě bezstarostná hezká holka z práce má svou skrytou temnou minulost, do které jen výjimečně nechá někomu hlouběji nahlédnout. Holka, které žije jen se svým bratrem a čas od času se cítí tak opuštěná... jako dnes. Judita se v duchu omlouvala, že ji zprvu odmítala. *Dneska potřebovala ona mne, vypovídat se mi, a byla bych sobecká, kdybych ji odmítla.*

„Třetího dne konečně vnikly záchranné jednotky přímo na území bývalého Výzkumného ústavu. Televize zprvu hlásila zprávy každou hodinu. Z pětadvaceti vědců pracujících v tom ústavu přežili jen tři. Z vedení společnosti nikdo. Ze všech zbyly jen ohořelé mrtvoly.“

Hanka chladně vypočítávala hrůznou statistiku.

„Někdo... někdo se opravdu zachránil?“ vypadlo z Judity. Matně si vzpomínala na celou událost ze svého dětství, ale kromě hořícího nebe se jí vše ostatní vykouřilo z hlavy.

„Ano, taky přežili... bohužel,“ pronesla tvrdě Hanka. „Byl to zázrak... za trest. Až třetího dne jsme se dověděli, co se stalo s našimi rodiči.“

„Je mi to fakt moc líto... kdybych ti mohla nějak pomoci,“ pronesla Judita a v duchu se zastyděla, jakou to pronesla nehoráznou frází.

„Otec uhořel – identifikovali ho podle DNA, stejně jako ostatní – jako by to k něčemu bylo. Věděli jsme hned, že je mrtvý, protože počet ohořelých těl jinou alternativu neumožňoval. Matka byla mezi těmi třemi, kteří přežili... jen na chvíli... naštěstí.“

„Naštěstí?“ opakovala mechanicky Judita a snažila se vstřebat rozsah katastrofy, jaký musel být pro desetiletou holku a sedmnáctiletého kluka přímo fatální.

„Dostala se nějak s dalšími dvěma kolegy z budovy skoro až před plot... byl tam takový kanál, tam se uchýlili... nadýchala se zplodin, správně měla být mrtvá hned. Vždyť i spoustu lidí z okolí odvezli sanitkami do nemocnice v bezvědomí. Bylo záhadou, jak to jejich plíce vůbec mohly zvládnout – při zplodinách, které se šířily obrovským mrakem všude kolem a při žáru, který tu panoval. Prý je chtěli hned naložit do plastových pytlů a odvézt do márnice, když si jeden záchranář všiml, že dýchají. Převezli ji do Městské nemocnice na Popáleninové centrum. Bratr mluvil s primářem, ten mu sdělil, že takový případ za celou svou kariéru nezažil a o žádném podobném ani nečetl. Jenže my to tehdy stejně nevnímali. Matka strávila v téhle nemocnici čtyři dny, než ji převezli jinam – kam, to už nám nikdo neřekl. Měla tak těžké popáleniny, že jí lékaři nedávali žádnou šanci. Mluvil s nimi brácha. Já tam nesměla, byla jsem nevědomé děcko. Ani jsme ji nemohli navštívit. Stejně zůstala celou dobu v kómatu a pod narkotiky. Měli jsme si hned přát, aby zemřela, jenže ani já tehdy neznala celou pravdu.“

„Bože,“ vzdychla Judita. „Přát si, aby zemřela?“

„Ano, měli jsme si to přát. Víš, žár jí spálil celý obličej, vypálil jí obě oči, kdyby ji dokázali zachránit, byla by z ní slepá, zoufalá stvůra bez paží, která by jen přežívala. Chtěla bys takový život? Smrt není zdaleka to nejhorší, co může člověka potkat. Je milosrdnější než takové přežívání. Tyhle podrobnosti mi brácha řekl, až mi bylo patnáct. Chtěl mne toho ušetřit. Představ si, celých pět let tu hroznou tíhu nesl jen sám v sobě. Ani slůvkem se mi nezmínil, aby mne ještě více nestresoval. Taky to se mnou neměl lehké. Mám ho moc ráda. Nikdo jiný pro mne tolik neudělal. Já tehdy hrozně brečela, když nám sdělili její smrt. Najednou jsme neměli už

vůbec nikoho, kdo by se o nás postaral. Ale my museli žít dál, už sami.“

„Byla hezká... tvoje matka?“

„Byla, moc... prý jsem po ní. Taky byla blondýnka. Úplně jiný typ, než jak by si člověk představoval u vědkyně. Vůbec oba rodiče byli velice chytrí. Neměli na nás moc času a ve chvíli, kdy nám ho konečně mohli věnovat, ten hnusnej, zákeřnej osud rozhodl jinak. Přáli si, abychom se měli dobře, chtěli pro nás postavit dům, už byl skoro hotovej. To nejdůležitější, čas, už nám věnovat nestihli. Víš, proto si pamatuj, nikdo z nás neví, do jakého dne se zítra probudí. Všechny plány jsou v podstatě k ničemu, protože stačí chvílička a osud je pošle na úplně jinou kolej.“

„Moc si vás vážím... vás obou. Čím vším jste museli projít a jak jste to zvládli. O tom jsem neměla ani tušení,“ pronesla obdivně Judita. Ač znavená k smrti, po Hančině vyznání úplně procitla.

„Zbyl nám ten dům s nesplacenou půjčkou. Rodiče byli skvělí vědci, ale ekonomicky to moc nedomysleli, jinak nemohli uzavřít tak nevýhodné smlouvy,“ pokračovala Hanka. „Navíc... navíc jsme byli úplně bez peněz. Rodiče sice měli životní pojistku, ale nijak vysokou, tak jsme z ní zaplatili část dluhů – brácha musel počkat, až bude plnoletý, naštěstí to bylo už za tři měsíce, tak nás úřady nestihly někam uklidit – a pak se domlouval na splátkách. Víš, mohli jsme to tu celé prodat, ale nechtěli jsme odejít, byla to památka po rodičích, nemohli jsme se ji jen tak snadno vzdát. Postavili dům přece pro nás. Tak jsme bojovali. No víš, já moc ne, já v tom nesvedla nic, byla jsem ještě malá. Ale brácha po střední získal místo tady v bance a to bylo terno, během dvou let mu slibně narostl plat. Dům jsme nechali dokončit, dostavět ještě to patro nad námi. Je tam přístup ze zahrady, to odtud nevidíš. Je to samostatnej

třípokojovej byt, ktorej pronajímáme, aby chom pokryli ďalšie platby hypotéky. Je ešte pár let a jsme v podstate z vody. A jestli brácha udělá vejšku, jako že o tom nepochybuju, tak ještě povýší v práci. Sup by si to přál a až se nám to splní, budem po těch letech v konečně pohodě.“

„Něco jsem slyšela, že jste sirotci a že splácíte hypotéku, ale tohle všechno jsem vážně netušila,“ odvětila Judita.

„My se tím nechlubíme. Někteří lidi z toho mohou mít senzaci, falešný soucit chutná jako ocet a to já nemusím. Stejně jsme se ze všeho museli vyhrabat sami, tak co. Bože, té falše jsem si taky užila v životě dosyta. Jak jen to bylo ponižující. Nedokážu si vybavit, že bych se s tím někomu takhle dopodrobna svěřovala, jako teďka tobě. A ty jsi zrovna dneska měla blbej den.“

„To nic, to si nějak vyřeším. Robina to zas přežde, znám ho. Bude to dobrý.“

Hanka se ušklíbla a myslela si své. *Takovému bych nakopala zadek hnedka, jak by to na mne zkusil poprvé*, pomyslela si hrdě.

„Hele, ještě tu mám něco pro nás před usnutím, aby nám bylo fajn.“

Hrábla do nočního stolku a před Juditinýma očima se objevil malý sáček.

„Když už jsme si tak vyhodily z kopýtka – teda dlouho jsem se tak nerozšoupla – tak tady mám trošku travky na dobrou noc. Malá úroda z vlastní zahrádky.“

„Ne, neblbni... fakt to už ne.“

Hanka už balila jointa.

„Copak jsi to nikdy nezkoušela? Já to taky pořád nehulím, jenom výjimečně – a dneska jsi poprvé u mě, tak bychom to kamarádství měly zpečetit.“

Hanka si zapálila a druhou cigaretu nabídla Juditě. Ta se zdráhala, ale nakonec i v tomto podlehla.

„Paráda... potřebuju zahnat ty černý myšlenky, víš? Na minulost... zase být v pohodě. Snažím se nevzpomínat, nemá to cenu... jen občas, jako dneska.“

Hance vířily myšlenky v hlavě a byla ráda, že je tu se svou novou kamarádkou. Judita potáhla a v náručí stále držela nabídnuté pyžamo.

„A pak sklouznem do hajan,“ doplnila poněkud nesouvisle Hanka. „Víš... mám kolem sebe dost fajn lidí, ale jsem ráda, že jsi tu se mnou. Hnedka na první pohled jsi mi byla sympatická. Víš, kde jsme se viděli prvně? Ne na tom obědě, jak jsi byla s bráchou na Květinu stravenku. Bylo to hnedka ráno, měla jsem pohovor, vlastně kázání u Supa a ty jsi přišla na řadu hnedka za mnou, čekala jsi na sekretariátě, pamatuješ?“

Objala Juditu kolem ramen. „Ty to nikde nevykecáš, vid’? Držíš se zpátky. Nejsi zvyklá se moc svěřovat, vid’?“

„Většinou si držím svůj odstup,“ přiznala Judita. „Ale jsem nakonec taky ráda, že jsem tě neodmítla. Zítra už budu mít jistě lepší den, ale potřebovala jsem se někde zašít. A spíš ty promiň, že jsem tak vyzvídala o tvé minulosti.“

Hanka jí položila dlaň do klína. Vychutnávala svůj joint a deprese ze zážitků dávných let se přeměňovala v euforii. Cítila k Juditě čím dál větší náklonnost. Opilecky se na ní culila.

Juditě upadlo pyžamo na zem. Hanka se jí podívala do očí. Cítila v sobě sílu přátelství, lásky. Jejím tělem zmítaly rozporuplné pocity. Najednou byla šťastná, že svou novou kamarádku má po svém boku. Že našla spřízněnou duši, s kterou jí bylo hezky. Byla fixována na svého bratra, až šíleně, bojovali spolu bok po boku už

dlouhých deset let. Ano, měla kamarády i kamarádky a co se sexuálních příhod týče, nouzí netrpěla. Ale přesto jako by jí stále něco chybělo.

Zvláštní, že ani jeden z nich si nedokázal udržet delší partnerský vztah. Hanka vše brala stylem žít a užít si, byl to vnitřní strach, obavy, že si někoho najde, že se sourozenecké pouto roztrhne? Nebo obava, že ona si najít dokáže, ale bratr zůstane sám? Věděla, že on pro holky není zrovna atraktivní typ. Moc nevyrostl a k tomu ten jeho hendikep na tváři, byť jí nikdy nevadil. Unesla by pomyšlení, že ho opustí a on zůstane na světě sám? Stal se spíše jejím otcem, než bratrem, tak bral i on svůj život, jako by předčasně vypěl. Nedokázal se tolik odvázet jako ona. Nebyl ještě ani plnoletý, když se musel postarat i o ni. Také měl své lásky, ale ty záhy vyprchaly. Jako ta poslední. Tu holku, Darju, nikdy nesnášela. A nedokázala ji odpustit, jak Patrika nakonec zradila.

Ještě jednou dlouze popotáhla a odložila nedopalek. Alkohol, drogy a vzpomínky ji duševně rozhodily. Objala Juditu a ta ji tiše přijala. Obě mlčely. Hanka cítila dojetí a pak touhu, zvláštní touhu, která se jí rozlévala až kamsi do podbřišku. A pak vzala Juditin obličej do dlaní a dlouze ji políbila na ústa. Kamarádka strnule hleděla do noci, jako zkamenělá socha. Hanka vnímala její tělo ve své náruči a přestávala se kontrolovat. Opatrně vnikla jazykem do jejich úst a dlaň zkoumavě mapovala její ňadro.

Náhle se Judita probrala, jako by ji uštkl had a šetrně se vymanila z jejího objetí.

„Víš... fakt bych měla být aspoň na ten zbytek noci doma. Abych se usmířila... nezlob se... byl to hezkej večer... ale musím jít.“

Pyžamo jí sklouzlo na zem a spěšně se přesunula ke dveřím.

„Ještě jednou dík, Hanko... třeba to někdy zopakujem... čau v práci,“ a zmizela.

Hanka se posadila na postel, promnula si oči a vzápětí přiskočila k oknu. Spatřila drobnou postavu, jak vychází brankou a pohlcuje ji temnota okolní ulice.

Hanka se odvrátila.

„Do prdele, já kráva!“ vykřikla zoufale. Nakopla igelitku s propoceným oblečením, až se rozlétlo po celém pokoji.

„Co to jenom zkouším?“ pronesla, padla na polštář a hořce se rozeštkala.

Judita běžela do noci a cítila se zhrzena. Dnešek se prostě totálně nepovedl, soudila. V tuto dobu už měla dávno ležet v posteli vedle Robina a po jejich pravidelném bouřlivém milování a usmíření měla vítat lepší jitra. Hanky ji bylo líto. Tak se snažila. Vyslechla její tragický příběh, z něžž znala jen střípky. Ano, Květa jí svěřovala, že se musí světem probíjet sami, že jim před lety zemřeli oba rodiče, ale takové podrobnosti neznala. Věřila zprvu, že Hanka to s ní myslí upřímně, že jí chtěla pomoci po odpolední trapné hádce, kdy byla tak ponížena před svými spolupracovníky. Jenže teď byla zmatená a rozčarovaná. Opravdu to s ní myslela tak dobře, nebo se jednalo o pouhou záminku, aby s ní strávila noc? Judita nic takového nečekala. Doneslo se jí sice z chodbových řečí, že Hanka bývá někdy docela odvázaná a že laťku svého sexuálního odstupu nemá nastavenou příliš vysoko. Nikdy však nezaslechla, že by byla i na holky. Po dnešní noci si už myslela něco jiného. Připouštěla, že v tom hrála roli i přemíra alkoholu, který dokáže odbourat veškeré

zábrany. Sama několikrát zavrávala při své zběsilé chůzi. Jenže... i tak... tohle už bylo za hranou. V hlavě se jí honilo i Hančino vyprávění o rodičích. Hrozný příběh. Ale to, jak torzo její ohořelé matky přežívalo několik dnů, bylo natolik morbidní, až si pomyslela, do jaké míry je pravdivé? Chtěla snad, aby jí bylo Juditě líto a byla snáze dostupná pro postelové hrátky? Nebyla lékařkou, ale že by někdo v takovém stavu přežíval tolik dnů, se jí jevilo nepravděpodobné. Marně pátrala v paměti po zážitku z dětských let, ale z toho zůstalo jen rudé noční nebe, nic jiného. Může zapátrat v archivu, vygooglovat si všechny odkazy, které existují. V tisku o tom bylo bezesporu napsáno hodně. Snad tam bude zmínka i o lidech, kteří přežili... na chvíli. Nakonec Hanka vlastně u toho ani nebyla, všechno měla zprostředkované od bratra a za tolik let se může leccos v hlavě poplést a zkreslit, tohle přece zná z vlastních zkušeností. Musela by se zeptat přímo Patrika, a to při své stydlivosti nedokáže. A nebo podnítila onu hroznou Hančinu fantazii i dávka marjánky?

Náhle zaslechla z postranní ulice kroky. Trhla s sebou a ještě zrychlila. Opuštěné ulice a noční hodina zvýšily její paranoi. Okamžitě se jí vybavila slova Hanky o tom, jak neradno chodit sama v noci. Málem propadla panice. Nenápadně se ohlédla. Za sebou spatřila dvě osamělé postavy, které beze slova kráčely ruku v ruce. Hned v nejbližší ulici zahnulý jinou cestou.

Konečně se dokodrcala k zastávce. Noční rozjezd jel až za tři čtvrtě hodiny. Opravdu, dneska toho už mnoho nenaspí. Procedila skrz sevřená ústa neslyšnou nadávku a opřela se o kandelábr. Nastalo nekonečné čekání, než její přání došlo vyslyšení.

Ráno bylo kalné, jak po takových nocích bývá. Patrik vylezl z pokoje a přivítalo ho nezvyklé ticho. Dovtípl se, že sestřička to včera notně přehnala a bude ještě v limbu. Dnes tedy zůstane příprava snídaně na něm. Seběhl do kuchyně a z ledničky vytáhl máslo a marmeládu a začal je mazat na chleba. Připravil kakao, nalil je do Hančina oblíbeného žlutozeleného hrníčku s postavičkou Snoopyho. Ten hrnek jí dal k jedenáctým narozeninám, které už strávili úplně sami. Povzdechl si. Konečně zaslechl, jak se v patře nad ním otvírají dveře.

Jaký to rozdíl proti ránům, jaká znal. Hanka pomalu scházela ze schodů, vlasy rozcuchané a nepřítomný výraz v obličeji. Vzápětí zmizela ve sprše a z ní se záhy ozvalo šumění tekoucí vody. Za pět minut se vypotáčela, tentokrát již v bělostném spodním prádle a držíc se za hlavu se posadila na židli.

„Teda ségra – ty ses včera teda rozjela. Vůbec tě nepoznávám. Co ty kruhy pod očima?“

Hanka upřela pohled na menu před sebou a se sebezapřením kousla do chleba. Sousto neúměrně dlouho převalovala v ústech. Konečně těžce polkla.

„Ani mi nepovídej. Tak zle mi nebylo už hodně dlouho.“

„Koukám, že máš takovou přírodní nazelenalou barvu. Mám v práci říct, že si bereš indispoziční volno?“ otázal se šetrně.

„Jsi hodnej, ale to zvládnou. Nemám důvod se flákat. Jen té snídani asi moc nedám, i když jsi ji připravil fakt dobře. Dík.“

Vděčně se na něj usmála.

„V kolik jsi došla domů?“ zeptal se Patrik, jemuž na rozdíl od sestry viditelně chutnalo.

Rozkrojila chleba a spokojila se jen s půlkou.

„Víc bych nezvládla,“ poznamenala.

„Tak v kolik jsi došla?“ opakoval bratr.

„No došly jsme... tak hodně po půlnoci... ke druhé hodině? Už ani nevím přesně,“ lovila v paměti.

„Došly?“

„Jo, došly... doprovázela mne Judita. Pozvala jsem ji na noc.“

„Jako k nám? Ještě spí? Tak ji jdi vzbudit, nebo to taky nestihne do práce.“

„Víš... už tu není... odešla ještě před ránem,“ odpověděla Hanka stručně.

Patrik ji nepoznával. Jindy jí pusa jela už od probuzení.

„Před rámem? Tomu teda už vůbec nerozumím. Říkala jsi, že jsi ji pozvala k nám na noc, to dokážu pochopit, když už bylo k ránu, ale proč by pak odcházela?“

Hanka si lokla kakaa, odložila hrnek nad podšálek a v očích se jí zničehonic objevily slzy. Patrik na ni překvapeně hleděl.

„Když já... já... já to celý úplně posrala!“ a rozeštkala se.

Patrik si k ní přisedl a jemně ji vzal za ruku.

„Co se stalo? Povíš mi to? Určitě to nebude nic hrozného, uvidíš. Jen jsi včera přebrala a jsi z toho přecitlivělá.“

Hanka k němu obrátila usazené oči.

„Je to fakt v prdeli. A je to opravu jen a jen moje vina. Já... já to myslela dobře... i pro tebe... a celý jsem to přepískla.“

Patrik už ztrácel o celé situaci přehled. Ano, už si dávno zvykl na svou odpovědnou roli, když po smrti rodičů jim nezbyl nikdo, na koho by se mohli obrátit. Sestra se mu snažila situaci ulehčit, jak jen ve svých skrovných možnostech mohla, ale i jí občas docházely síly.

„Povíš mi už konečně, co teda tak děsnýho jsi provedla? Uvidíš, že se tomu oba zasmějeme a mávneš rukou nad další prkotinou,“ snažil se ji uklidnit.

„Je to... hrozný...nenapravitelný...“ vzlykala.

A pak nečekaně prohodila.

„Líbí se ti Judita? Všiml sis ji někdy víc?“

„Jak to myslíš... víc?“

„Jak to říkám... jestli jsi na ni někdy pohlédl jako na ženu?“

„Prosím tě... vždyť je to kolegyně... zaučoval jsem ji.“

„Já... chtěla jsem...myslela jsem... že se ti třeba Judita bude líbit... nejen jako kolegyně od přepážky.“

Popotáhla nosem a nahmátla papírový kapesníček. Hlasitě se vysmrkala. Začalo mu to docházet.

„Proboha, ségra, co jsi to zase vymýšlela? Vždyť Judita je zadaná, copak to nevíš?“

„Jó, zadaná, fakticky zadaná, to jsme včera všichni viděli. Zadaná za takovýho žárlivýho kreténa, to teda pěkně děkuju. Ten ti byl sympatickej? Takovej debil?! Nejradši bych takovej napálila jednu pořádnou mezi nohy. Pro něho je Judity škoda!“

„Jenže nemůžeš takhle lidem zasahovat do života. Je to jejich volba. A z jedné hádky nemůžeš usuzovat...“

„Právě že můžu!“ rozkřikla se. „Viděl jsi, jak se k ní choval? Jak ji před náma ponížil? Jak by ses cítil na jejím místě ty? Hnusnej žárlivec! Byla z toho špatná. Tak jsem se jí věnovala, víš, bylo mi ji líto. Tak i proto jsem si s ní chtěla sednout a popovídat jako holka s holkou.“

Patrikovo neblahé tušení dostávalo jasnější kontury.

„Hele, Hani, přiznej, že to tvoje pozvání Judity k nám nebylo jen tak pro nic za nic?“

„No... víš... řekla jsem si, že jsi už dlouho opuštěný, co ti Darja dala kopačky.“

„Probůh!“ obrátil Patrik oči v sloup.

„No a co? Myslela jsem to dobře. A taky jsem ji nemohla nechat v noci ve Městě jen tak samotnou, to uznáš. U nás je místa dost. Už jsi spal, škoda, chtěla jsem tě probudit, ale Judita se bránila, že je opilá, že nechce, abys ji takhle spatřil. Určitě by ses jí líbil. Ty jsi hodnej, pozornej... taky jsem jí povídala o tom, co jsme prožívali před deseti lety a...“

„A proč vlastně tady nezůstala až do rána?“ napadlo Patrika.

„Protože... protože... jsem to podělala.“

Vzlykla a provinilým pohledem spočinula na bratrovi.

„Prostě jsem jí prozradila naši minulost, ona není kecka, věděla jsem, že si to nechá pro sebe. Byla z toho dost štauf. Jenže... byla jsem zhulená, opilá, nedokázala jsem se plně kontrolovat a... a...“

„Nerozumím,“ pohlédl jí do očí.

„Já po ní... vyjela,“ zakvílela Hanka a skryla obličej v dlaních.

„Vyjela? Jak to myslíš?“

„Tak... jak to přesně říkám, sakra. Byly jsme rozhozené, po tom všem... normálně jsme se utěšovaly, jak to holky dělávají... vy kluci ne, vy máte k sobě odstup... prostě jsme se objaly v náručí... a... dala jsem jí pusu.... francouzskou... teď si myslí, že jsem lesba... a... a... odešla. Přímo vypálila! Bože, jak já jsem blbá!“

Vysmrkala se do dalšího kapesníčku, obličej sklopený nad deskou stolu jako hromádka neštěstí.

„Netušil jsem, že jsi i na holky. Nikdy ses nezmínila.“

„Já... fakt nejsem ... ale... nějak mne to popadlo... byla jsem tak rozhozená... nečekala bych to od sebe... tak skvělej plán a já ho

sama podělám. Já sobecká kráva! Tak jsem myslela na tebe a nakonec jsem ti to celé zhatila.“

Usedavě se rozplakala. Bratr ji vzal šetrně za ruku.

„Hele, Hani, koukni na mne... to bude dobrý. To se může stát každému. Judita o tom jistě pomlčí, rozhodně bych o ní neřekl, že neumí udržet tajemství. Hlavně se zklidni. Zas tolik se přece nestalo.“

„Jenže... jenže stalo. Já nechci, abys byl pořád tak opuštěný. Zasloužíš si prožívat lásku,“ vzlykala.

„Podívej... tohle stejně nemělo budoucnost. Mne bere jako kolegu z práce, nic víc. Je sympatická, určitě svým způsobem hezká i s těmi svými pihami a rezavými vlasy. Jenže si nemyslím, že jsem zrovna typ, který by ji zaujal a taky nepředpokládám, že by svůj vztah po jedné hádce ukončila. A to s tebou... daly jste si jen pusy, proboha. Nespaly jste spolu. Zrovna od tebe mne překvapuje, že bys byla na to najednou tak útlocitná. Takže sestřičko, utři slzy, rozjasni tváře, ať tě tady mám jako každý den, jako sluníčko, které prozáří náš byt. Je nový den, čeká nás práce a určitě plno lepších zážitků.“

Hanka ještě několikrát popotáhla, pak si protřela dlaněmi obličej a konečně se usmála.

„Třeba máš pravdu, brácho. Ale stejně se musím líp kontrolovat.“

Patrik si oddechl. Tuhle krizovku snad přece jen ustál.

Cesta do práce neuběhla úplně v pohodě. Hanka se cítila nadále trapně a nevěděla, jak ze všeho ven. Judita opravdu nikomu nic neřekla, ale Hance se od té doby nenápadně vyhýbala. Hanku to

mrzelo, ale nenašla v sobě dostatek odvahy, aby s Juditou na toto téma zavedla řeč. Navíc Judita se s Robinem velice rychle zase udobřila, jak se záhy dovítí. Na jejich firemní sportování však už od té chvíle nepřišla. A Hanka ani nezkusila ji znovu přemluvit.

Asi měsíc nato, když Patrik s Hankou jako každé ráno vstupovali do budovy, spočinul jejich zrak na nový plakát, pokrytý velkými oranžovými písmeny, z nichž vystupovaly sluneční paprsky. Byla na něm vyobrazena šťastná rodinka se dvěma malými dětmi a sloganem: *Se Strážemi zdraví a štěstí už nikdy nepoznáte, co je nemoc.*

A pod tím: *Kurzy renovace zdraví. Tisíce vyléčených případů. A kontaktní telefon.*

To je ještě skoro nikdo neznal.

Naděje oslovovala stále více lidí. A hned za ní stíny začaly vystupovat ze svých temných koutů.

Kapitola 3

SBLÍŽENÍ

Léto už dávno odvály písky času. Nevlídný listopadový den zaháněl lidi do budov, ani v pátek se dveře v bance netrhly. Patrik si sotva odskočil na oběd a už z chodby zahlédl dlouhou řadu dalších zákazníků.

„Dneska se snad všichni zbláznili, že se jim chce,“ povzdechla si Hanka a v rychlosti si zapínala sako od kostýmu. Poslední půlrok, snad vlivem špatného svědomí, co všechno způsobila, sekala latinu. Dokonce, byť ji to vnitřně dohánělo k šílenství, nosila i předpisový oděv. Sup z ní měl jistě radost.

V duchu blahorečili vyvolávacímu systému. Díky němu jim lidé nedýchali na záda, byť se jim zdáli den ode dne podrážděnější. Jako by se pochmurné počasí promítalo i do lidských emocí.

Zákazník nade vše, opakoval si Patrik v duchu, i když to nebylo vždy jednoduché. Zejména s rostoucí frontou kulminovala i všeobecná podrážděnost. Eva od vedlejší přepážky musela odmítnout klienta, který s sebou neměl občanku a vztek si na ní vybil několika opravdu sprostými nadávkami. Eva poté s brekem utekla za šéfem, ale Mazal ji odbyl, že je za to placená, že absolvovala spoustu drahých kurzů a jestli se jí to nelíbí, tak jí v bance může nahradit kdokoliv jiný. Svůj proslov doplnil jízlivým sebestředným úsměvem, který tak popuzoval.

„Hele, nic si z toho nedělej, prostě množina blbců je vždy neprázdná, s tím musíme počítat,“ snažil se ji ukonejšit Patrik, když skloněna nad stolkem se snažila ovládnout emoce. „Jestli chceš, vezmu to chvíli i za tebe.“

„Díky, ale to nejde, Mazal by mi to vyčetl při nejbližší příležitosti. Svou denní dávku blbců snad už mám vybranou,“ opáčila a hrnula se zpět na své místo.

V pět se zavíralo. Konečně dav prořídil a mohli se věnovat zúčtování. Kontrolu prováděli po každé službě, byla to vcelku rutinní záležitost. Patrika dnes čekala cesta domů v osamění, Hanka končila dřív, protože mířila na své páteční večerní přednášky na vysoké škole. Ještě necelý rok a měl ji následovat. Pokud tedy zvládne přijímačky.

Už bylo půl šesté pryč, když spočetl pokladnu. Sedla nachlup, oddechl si. Počet položek výběrů byl trojnásobný než v jiné dny. Jako by opravdu zavládlo všeobecné šílenství nebo přípravy na třetí světovou, jak by řekla Hanka.

Všichni už odešli, většina přepážek osiřela. Jen o dvě kóje dál stále ještě blikal monitor obrazovky. Sbalil se, zamkl přepážku a chystal se odejít. Když procházel kolem ještě puštěného počítače, všiml si zachmuřeného výrazu Klaudie, přehrávající sumu bankovek na pokladně a nervózně se přehrabujíc v dokladech.

„Nějaké potíže?“ zeptal se účastně.

Otočila se na invalidním vozíku tváří k němu a oči měla vlhké.

„Nemohu se dopočítat. Chybí mi 2.000 eur,“ vylétlo z ní.

Pocítil nával spoluúčasti.

„Chceš, abych se na to kouknul s tebou? Víc očí víc uvidí. Třeba je to nějaká blbost, kterou jsi přehlédla,“ prohlásil.

„To bys byl hodnej,“ zvedla k němu oči. „Ale nezdržuju tě? Už je stejně pozdě a všichni jsou na cestě domů.“

„Hele, na mne doma nikdo nečeká. Ségra je ve škole, večeri mám nachystanou, jen ji hodit do mikrovlnky. A jestli se najím o půl sedmé, nebo v sedm, na tom mi fakt nesejde.“

„Mám strach, že jsem udělala manko. A že ho budu muset zaplatit. Ne, že bych na to neměla, ale je to trapas,“ pronesla smutně.

Patrik položil tašku do rohu a začali spolu odškrtnout. Byl přesvědčen, že unavená Klaudie už prostě nedokáže plně vnímat a že půjde o nějakou maličkost, kterou rychle odhalí.

Šlo jim to pomalu. Jak utíkaly minuty, i jeho se začala zmocňovat úzkost. Klaudie byla nenápadná dívka, snažila se nedávat najevo své postižení a vždycky mu byla sympatická. Mrzelo by ho, kdyby to zrovna ona dnes odskákala. Samozřejmě, při práci s penězi hrozilo vždycky riziko, že se splete, jenže doposud šlo vždy o zanedbatelné částky. Zato dvě tisícovky, to už byla víc než citelná suma. Tady v oddělení ji měli všichni docela rádi. Místo v bance získala na přímluvu svého otce, který byl dříve jedním z vrcholových manažerů banky. Patrik ho zažil jen chvíli, krátce po svém nástupu. Klaudii protekci nikdo nevyčítal, ani kolegyně na ni nežárlily, možná i proto, že v ní necítily konkurenci. A vybavilo se mu, jak je Klaudie věrně povzbuzuje při jejich sportovním zápolení. Rozhodně ji v tuhle chvíli nenechá na holičkách. Jenže jak čas běžel, naděje se tenčily.

„Já to tušila, za blbost se holt platí,“ povzdechla smutně Klaudie. „No nic, budu si muset zítra domluvit nějaký splátkový kalendář. Víš, nechci, aby se otec dozvěděl, co se mi stalo.“

Patrik obdivoval její klid. Přihodit se to jemu, už by byl na pokraj zoufalství.

„Nedá se nic dělat, asi to zabalíme,“ dodala Klaudie a jak se otáčela k němu, nešikovně smetla propisku i s kupou dokladů na podlahu. Patrik se pro ně vrhl. A jak lovil papíry pod skříňkou počítače, nahmátl nečekaně čtyři bankovky. Měly na líci výraznou číslici 500. Zalil ho pocit štěstí.

„Hele, Klaudie, sláva, máme vyhráno. Poznáváš tohle?“

Nastrčil jí bankovky přímo před oči.

„Je to jasný. Jak byl tady dneska takový nával... všichni jsme toho měli plný kecky... tak jsi prostě nevědomky smetla bankovky na zem a ony zapadly pod nábytek. Ze svého pohledu jsi je nemohla vidět. Kdyby ti nespady doklady, tak jsme tady mohli marně trčet třeba do půlnoci. Chápeš Klaudie? Máme to! Kasa je v cajku!“

Z Klaudie jakoby všechno napětí rázem spadlo.

„Jsi hrozně hodnej, nevím, co bych si tady bez tebe počala.“
Vděčně k němu vzhlédla.

„Co bych pro tebe neudělal. A taky čtyři oči vidí víc než dvě. Přece bych tě tady nenechal trápit se samotnou. Chceš ještě nějak pomoci?“ zeptal se.

Setkal se s jejím pohledem. Až dnes si uvědomil, jak její hluboké hnědé oči dávají půvab celému obličejí.

„Dík, to zvládám sama. Nevím, jak ti to oplatit.“

„Odměnu už mám... stačí se na tebe kouknout, jak jsi najednou šťastná.“

„Jsi fakt skvělej kamarád. Omlouvám se, že jsem tě tak zdržela.“

„Však už jsem říkal, ségra se vrátí kdoví kdy a večere nemá nožky, ta mi neuteče.“

Klaudie na něj náhle zamyšleně pohlédla.

„To byl pro mne hroznej stres. Ani nevíš, jak se mi ulevilo. Fakt nespěcháš?“

„Ne, opravdu, dneska nemám kam.“

„Hm....“

Znovu k němu zvedla oči. „Víš, je to možná jen takovej blbej nápad, ale... volala jsem otcí, že se dneska zdržím a že mu zatelefonuji, až budu potřebovat odvézt... takže máme vlastně ještě čas... nechtěl by sis se mnou zaplavat v bazénu? Ráda bych si pročistila po tom dnešním blázinci hlavu, ale bez asistence to nezvládnou.“

Patrik se zarazil, ale jen na okamžik, tahle nabídka se mu rázem zalíbila. Do podnikového bazénu chodíval, byla to taková příjemná relaxace. V létě měl raději přírodu, ale takové sportovní odreagování mělo vždy své kouzlo.

„Nakonec, proč ne? Chceš, abych tě zavezl do převlékárny? Jak to vypadá, dneska budeme mít bazén jen pro sebe. V pátek každěj spěchá na víkend domů.“

Chtěl jí pomoci sbalit věci, ale Klaudie si je mezitím ve chvatu nastrkala do příruční kabelky.

„Můžeme vyrazit,“ řekla zvesela.

Rozjela se na invalidním vozíku, dveře na fotobuňku se bleskově otevřely a už si to hnala k výtahu. Patrik zhasnul světla a hala se ponořila do tmy. Sjeli do suterénu. Tady je uvítala bleděmodře vykachlíčkováná chodba. Patrik stiskl další vypínač a vzápětí je ozářilo úsporné světlo. Projeli kolem nehybně temné hladiny opuštěného bazénu k další místnosti.

„Jak to zvládneš, mám ti ještě s něčím pomoci? Posadit tě na lavici?“ nabídl se před dveřmi dámské převlékárny.